DAN

1895 1. Juni 1970

Det ældste billede fra 1895.

Forord

For nogen tid siden var der diskussion i TV om, hvorvidt man burde fejre 25-årsdagen for Danmarks befrielse. En ung diskussionsdeltager kom bl. a. med den indvending, at han ikke kunne se, hvorfor man skulle gøre mere ud af 25-årsdagen end af en hvilken som helst anden årsdag.

Heri kan den unge mand selvfølgelig have ret, og man kunne godt overveje, om der er nogen grund til i år særligt at markere, at Atletklubben DAN har bestået i 75 år den 1. juni.

Spørgsmålet har ikke været debatteret i bestyrelsen. At der skulle gøres noget ud af den „runde" fødselsdag, lå i luften, for selv om vi gør status hvert år, kan det dog med mellemrum være gavnligt – og minderigt – at se længere tilbage. Og det er næppe alene traditionelt betinget, at det i særlig grad sker hvert 25. år; det passer nogenlunde med generationsskifterne.

I DAN har vi tidligere udgivet fyldige jubilæumshæfter i forbindelse med 25, 40 og 50 års fødselsdagene, og et kort resumé over klubbens historie ved 60 års jubilæet. Tiden er derfor inde til pány at trække udviklingen op og mindes de mænd, der på idrætspladsen og som ledere har medvirket til at opretholde denne klub for trivsel.

Lad os da knytte tråden til 1945 og citere, hvad DAU.s daværende formand, redaktør Arnold Richard Nielsen dengang skrev i jubilæumsskriftet:

„Professor Emil" med de 300 Tricks.

Som det fremgaar af foranstaaende videnskabeligt underbyggede og statistisk reviderede Doktorafhandlinger, eksporterer DAN sine møjsommeligt indhøstede Brydererfaringer til U.S.A., Norge og Sverige; Hjemmemarkedet forsømmes dog ingenlunde. Adskillige Tons gaar til hjemlige Aftagere, hvilket paa nogenlunde forstaaeligt Dansk vil sige til Dansk Athlet-Unions 62 Klubber.

Her dukker „Professor" Emil Christensen atter op i Landskabet. Det er ham, der manuducerer Brydelærerspirer i de abstrakt udseende Dansetrin, der benævnes „almindeligt Fodskifte" og „omvendt Fodskifte" paa „Danmarks Højskole for Legemsøvelser", kun 200--300 Tricks ialt – og efter at være dimitteret fra Universitetet i Nørre Allé fortsætter de to–tre Snese cand. græsk-rom. deres lidenskabelige Uddannelse ved de lærde Skoler i Nibe, Høng, Køng og Vorbasse, som det saa smukt hedder om 50 Aar, naar deres Nekrolog skal skrives.

– – –

DAN er ikke en Klub: DAN er et Universitet!

Dementi:

DAN er alligevel en Klub, en rigtig Klub, en mægtig Klub, en Mønsterklub, og til og med er dens Værd som Klub saa grundfæstet, at ikke en Sjæl vil protestere, naar jeg nu, da 1. Juli nærmer sig og dermed DAN's 50 Aars Fødselsdag, kalder den Landets førende Athletklub og udtaler min Tvivl om, at der paa hele Kloden findes nogen Klub, der overgaar denne toneangivende danske Klub, denne Finder af Melodien – Bach med Hammer."

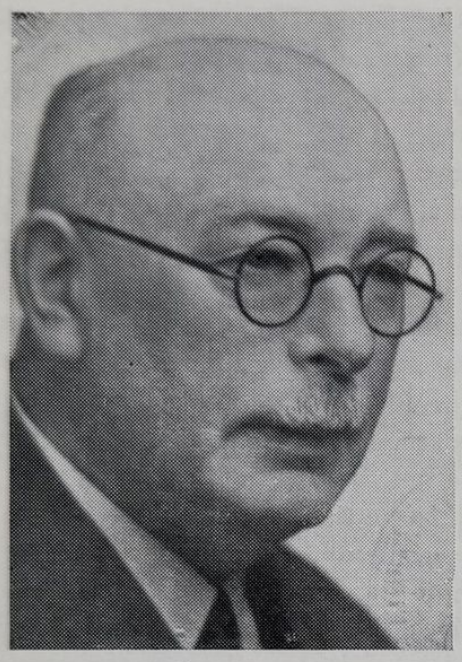
Det var store ord og svære at leve op til. I hvor høj grad, det er sket, vil vi overlade til læserne selv at bedømme, og blot nøjes med at konstatere, at DAN stadig er en klub.

Udvælgelsen af stoffet kan altid diskuteres, og der bedes på forhånd om undskyldning for dette eller hint, som måtte være glemt. Det skal blot bemærkes, at omtalen af de senere år må ses på baggrund af, at klubben siden sidst i halvtredserne har været uden medlemsblad, hvorfor fremstillingen her er lidt mere detaljeret.

Sidst i dette forord skal lyde en tak til alle dem – herunder i særlig grad A/S Dansk Formular Tryk – der har bidraget til, at dette hæfte har kunnet udgives, uden at det er gået ud over klubbens midler.

P.B.V.
Poul P. Larsen
formand

En høvding og hans mænd

Holger Laursen

Om Atletklubben DAN's historie er der berettet i tidligere jubilæumsskrifter. Mest udførligt af Holger Laursen i 1945, da klubben blev 50 år. Her har Laursen med sit talent for at skrive fået fortiden til at træde lyslevende frem for os.

„En forenings ry og storhed bestemmes af de aktive medlemmers præstationer", skrev Holger Laursen. Han tilføjede: „– men bag om de aktive idrætsmænd findes ganske almindelige mænd, som ved deres interesse og arbejde skaber betingelserne for idrætsmændenes arbejde og deres resultater".

Det er uomtvisteligt, at netop tonen og samarbejdet mellem aktive og ledere er af stor betydning for, om klubarbejdet skal lykkes. Kan man tale sammen om tingene, skabes en god klubånd. Den kan ikke blot føre til tilfredsstillende resultater, den kan også hjælpe såvel aktive som ledere gennem de skuffelser, som idrætslivet uvægerligt fører med sig.

Det er ikke så let, som det lyder til. Idrætten er fascinerende og engagerende. Har man med konkurrenceidræt at gøre, sker det, at følelserne kommer i kog – både på kamppladsen og ved lederbordet. I begge tilfælde er det mændene bagved, der må løse problemerne. Lad os se på, hvem der har løst dem i DAN.

Atletklubben DAN blev til ved en sammenlægning af to små klubber, nemlig Jernbanearbejdernes Atletklub og „Vega".

S. Poulsen blev klubbens første formand, og tilholdsstedet var café „Pinden" i Ågade. Efter $^1/_2$ år trak Poulsen sig tilbage, og kassereren P. M. Pedersen blev formand. Da han et år efter blev forflyttet til Århus, trådte S. Poulsen igen til. Kassereren var i disse år I. P. Andersen. Efter at klubben var flyttet fra Kapelvej til „Sct. Thomas" i Frederiksberg allé og derfra til Vester Fælledvej, indtraf en kritisk periode, idet man stod uden lokale i et halvt år.

I 1901 overtog Ludvig Giesel formandshvervet, og klubben fik til huse i en stor baghave i café „Tjørnen" i Allégade. Samtidig kom der gang i klubben igen, og man kan vel sige, at grundlaget for dens fremgang blev lagt her. Man hjemførte mesterskaber i både vægtløftning og brydning, og klubbens hold af tovtrækkere var det tungeste og stærkeste, der nogensinde har været præsenteret herhjemme.

Fra 200 til 13 medlemmer

I 1904 købte DAN Københavns Atletklub hus – et træskur på Vinkelvej. Medlemmerne reparerede selv huset, og klubben havde en storhedstid med medlemstal på op imod 200. Formandspladsen var skiftet i mellemtiden. Wilhelm Petersen var kommet til i 1903, og han blev i 1907 afløst af Chas. Witthøft. Kasserer var Carl Christensen; og Holger Laursen, som i 1904 var kommet fra KAK, var blevet sekretær i 1906.

Men der var også oprørere dengang. I 1909 blev klubben, som det hedder i jubilæumsskriftet fra 1935, „af en ansvarsløs opposition berøvet sin energiske og dygtige leder Witthøft". Wilhelm Petersen blev igen formand, dog kun til 1910, hvor Carl Espensen trådte til. Samtidig måtte klubben på grund af kommunens dispositioner forlade sit klubhus. Man måtte leje sig ind i en etage i en fabriksbygning i Istedgade 119. Her afgik vægtløftningen ved en blid og rolig død, men til bryderne indrettedes et moderne atletlokale, som desværre påførte klubben en gældsstiftelse. Da man derefter var uheldig med et par internationale arrangementer, gik det galt. Carl Espensen gik af i 1911, og S. M. Jensen og Sofus Andersen forsøgte hver i et halvt år som formænd at rette skuden op, men det mislykkedes. Resultatet blev et økonomisk sammenbrud. Klubben måtte flytte til et ganske almindeligt værelse på „Ny Rosenborg". På et tidspunkt i 1912, hvor der kun var 13 medlemmer

FORMÆND

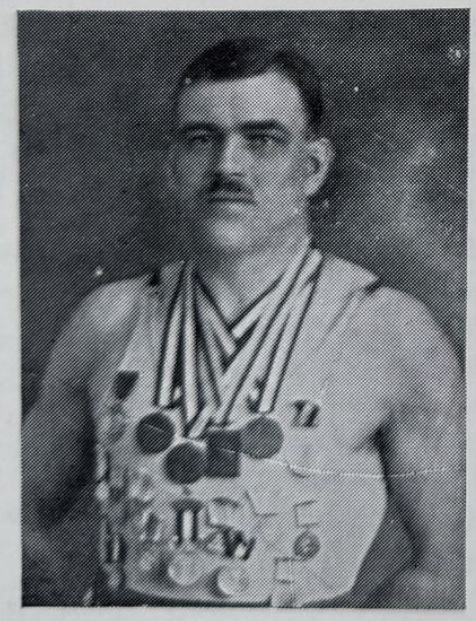
1895.	S. Poulsen.
1896–1898:	P. M. Pedersen.
1898–1900:	S. Poulsen.
1901–1903:	Ludvig Giesel.
1903–1907:	Wilhelm Petersen.
1907–1909:	Charles Witthøft.
1909–1910:	Wilhelm Petersen.
1910–1911:	Carl Espensen.
1911–1912:	S. M. Jensen og Sofus Andersen.
1912–1915:	Charles Witthøft.
1915–1916:	Vilhelm A. Petersen.
1916–1922:	Charles Witthøft.
1922–1946:	Holger Laursen.
1946–1950:	Knud Jensen.
1950–1952:	Simon Simonsen.
1952–1966:	Walter Johansen.
1966–	Poul P. Larsen.

Tysklandsholdet 1923 vandt 8 holdkampe og kæmpede 1 uafgjort. F. v.: Peter Christensen, Aage Meier, Ejnar Hansen, Ruben Scheftelowitz, Johs. Jacobsen, Marius Nielsen, Evald Olsen og N. A. Gurskov.

Chas. Witthøff

Emil Larsen

tilbage, trådte Chas. Witthøft til igen. Han fik bl. a. med god støtte af Fritz Heimbürger og Viggo E. Andersen ordnet gældsposterne. Tillige skaffede han klubben et godt og billigt træningslokale hos sprøjtefører Jacobsen i Blågårdsgade.

Trods de administrative vanskeligheder forblev de bedste brydere tro mod DAN, og klubben havde bevaret sin høje sportslige standard som brydeklub.

Witthøft trak sig tilbage i 1915, men den nye formand Vilh. A. Petersen kunne ikke magte opgaven. Han gik sin vej uden videre, og da det samtidig kneb med økonomien, var klubben i en ny krise. Så tog sværvægtsmesteren Emil Larsen sagen i sin hånd. Han indkaldte til et møde den 16. maj 1916 – det møde, som Holger Laursen senere har kaldt det vigtigste i klubbens historie.

Brydningens guldalder

Resultatet blev, at Chas. Witthøft påny blev formand. Holger Laursen, som havde været borte fra bestyrelsesarbejdet i 4 år, blev sekretær, og i 1917 også kasserer. Til næstformand valgtes Chr. Jensen, som bestred dette hverv til sin død i december 1944.

I efteråret 1918 blev DAN ganske umotiveret sat ud af sit lokale i Blågårdsgade. Man flyttede til Idrætshuset, hvor man havde friluftstræning om sommeren. Idrætshuset blev på den tid anvendt til militærlazaret, og der var derfor intet ledigt lokale til brydning. Situationen var kritisk, og samtidig var Witthøft syg, men Laursen fik trumfet igennem, at vægtløftningsrummet blev gjort anvendeligt til brydetræning. Den opgangsperiode, klubben var inde i, kunne fortsætte.

Ved jubilæet i 1920 havde DAN lige ved 300 medlemmer og var efter tidens forhold en virkelig storklub. Jubilæumsbestyrelsen, der bestod af Chas. Witthøft, Chr. Jensen, Holger Laursen, Emil Larsen, N. A. Gurskov, Peter Christensen og Bruno Christensen, havde udført et fremragende arbejde.

Tyverne blev præget af de store brydestævner, DAN arrangerede, og de mange turneer i udlandet. Denne aktivitet i forbindelse med den store tilgang, klubben havde, stillede store krav til lederne, men det gik strålende under Holger Laursens førerskab. I bestyrelsen var foruden næstformanden Chr. Jensen, kassereren Aage Mortensen, A. P. Heinze, Almar Nielsen, Holger Hørlin, A. M. Benekov og Chas. Wisbom.

I begyndelsen tjente klubben godt på storstævnerne i Idrætshuset. Fra 1926 begyndte det imidlertid at gå tilbage med tilskuerantallet. Bestyrelsen ville dog ikke sænke standarden til trods for de vigende indtægter, og et stykke ind i 30'erne formåede man at arrangere seværdige stævner. Man prøvede også nye veje, men forsøg med arrangement af landsstævner kostede kun penge. I 1929 overtog Knud Nielsen kassererposten. Der var krisetider i samfundet, og det berørte også klubarbejdet. At man på trods heraf i 1931 formåede at samle 1100 kr. sammen til en ny 6 x 6 m brydemadras og reparation af de gamle, vidnede om et strålende sammenhold.

Ved indflytningen i Idrætshuset blev der igen mulighed for at dyrke vægtløftning, men først i 1927 kom der rigtig system i vægtløftningstræningen.

Ind i trediverne kom nye ledere til. Brydelederen Wilh. Hilstrøm kom i bestyrelsen i 1933 og Marius Sørensen i 1935. Men de store brydestævners tid var forbi, og dermed de store turneer i udlandet. De økonomiske forhold forbød det. Arbejdet med at uddanne gode brydere gik dog ikke i stå, og udfordringen lå nu lige på den anden side Øresund. I Sverige og ikke mindst i Skåne var brydeinteressen stor, og svensk brydning var placeret i spidsen af verdenseliten. Næsten hver søndag havde DAN et eller flere hold brydere i Sverige. Til gengæld

A. P. Heinze

Chr. Jensen

Knud Jensen

gæstede svenskerne os i Tivoli eller andre steder. Dette samarbejde har uden tvivl været medvirkende til, at DAN stadig kunne bevare sin position inden for brydesporten. De mange rejser og arrangementer krævede en stor indsats af sportsudvalget, der sidst i 30'erne bl. a. talte folk som Hardy Kristensen, Willy Andersen og Marius Sørensen.

Vægtløftningens opblomstring

Vægtløftningen gik stadig fremad. I begyndelsen havde Holger Laursen og Chas. Wisbom klaret det administrative arbejde, men i 1936 dannedes et vægtløftningsudvalg bestående af Knud Jensen, Otto Petersen, Victor Petersen og Ervin Oesten, og Otto Petersen indtrådte i bestyrelsen, hvor han året efter fik følgeskab af Knud Jensen.

Iøvrigt fik udvalget stor betydning som inspirationskilde for dansk vægtløftning, der dengang hørte under DAU. Fra DAN kom ideerne til atletdag, styrkemærke, rekordmedalje og forskelligt instruktionsarbejde, således den tyske mester Adolf Wagners instruktionsbesøg i 1937.

Vægtløfterne trænede i den lille kælder under brydesalen, indtil de i 1936 tillige fik den større kælder under svømmehallen (den, vi i dag kalder den gamle vægtkælder).

Også vægtløfterne havde i disse år glæde af samarbejdet med kollegerne hinsidan.

Besættelsestiden

Så kom den 9. april 1940, og det internationale samkvem ophørte helt. Bestræbelserne gik i krigsårene ud på i videst muligt omfang at værne om den idrætslige kultur, som var opbygget i de foregående 45 år til glæde for så mange. Det blev til mange gode stævner med danske klubber, men spærretider og forskellige restriktioner samt til sidst beslaglæggelsen af klubbens lokaler gjorde arbejdet mere og mere vanskeligt. Hertil kom, at adskillige medlemmer var engageret i det illegale arbejde, og andre måtte flygte til Sverige. Men sammenholdet stod sin prøve, og ved 50-års jubilæumsfesten, der blev afholdt søndag den 3. juni 1945, var den store festsal i Borgernes Hus fyldt til sidste plads.

I bestyrelsen, som havde ført klubben så godt gennem de strenge år, sad foruden den hæderkronede Holger Laursen Knud Jensen, som var blevet næstformand efter Chr. Jensens død, kassereren Knud Nielsen, den unge Willy Andersen, som var indvalgt i 1940 og havde overtaget Knud Jensens sekretærpost, formændene for brydernes og vægtløfternes sportsudvalg, henholdsvis Wilh. Hilstrøm og Martin Jørgensen, hvoraf sidstnævnte var indtrådt i bestyrelsen i 1940, idrætsmærkeentusiasten og festarrangøren Karl Beneken fra 1941 og sidst, men ikke mindst, manden, som altid var til rådighed, Chas. Wisbom.

Efter Danmarks befrielse gik tankerne straks i retning af at genoptage samarbejdet med de svenske klubber; men det var ikke så let. Postgangen var besværlig, det tog lang tid at få pas og visum, og det var vanskeligt at få valuta. Ydermere var brydernes træningslokaler stadig belagt af flygtninge. Først til november blev brydesalen frigivet.

Det lykkedes dog at få besøg af brydere, såvel svenske som norske, allerede i 1945.

D.V.F. stiftes

På det administrative område indtraf en skelsættende begivenhed, idet Dansk Vægtløftnings Forbund blev stiftet den 14. oktober 1945. Initiativtageren var vor næstformand Knud Jensen, og DAN havde påtaget sig hvervet som indbyder til det stiftende møde.

Knud Jensen blev formand, Willy Petersen IK 99 sekretær og Viggo Fogt PI kasserer. Eftertiden har vist, at Knud Jensen så rigtigt.

Ved efterårsgeneralforsamlingen i 1946 blev Knud Jensen også formand for DAN. Holger Laursen havde efter 24 års virke på formandspladsen ønsket at trække sig tilbage fra denne. Man havde gerne set Laursen holde 25 års jubilæum som formand; men det ville han ikke høre tale om. Det kan kun have været for at undgå for megen virak, idet han fortsatte som sekretær og redaktør af „Athleten". Virakken undgik han dog ikke, idet han var genstand for en enestående hyldest.

Det var dog kun på formandsposten, der var tale om et generationsskifte. Det var stadig de samme prøvede kræfter, der førte foreningen videre. I forretningsudvalget sad Knud Jensen, Knud Nielsen og Holger Laursen, idet man havde ophævet hvervet som næstformand.

Willy Andersen, som i 1945 havde afløst Wilh. Hilstrøm som formand for brydernes sportsudvalg, blev i oktober 1947 efterfulgt af Marius Sørensen, som i nogle år havde været borte fra bestyrelsesarbejdet, for at repræsentere klubben i KAU. Karl Beneken havde i januar 1946 overtaget vægtløftningsafdelingen efter Martin Jørgensen, som dog stadig var medlem af bestyrelsen, hvor også Chas. Wisbom havde sæde. I disse år sidst i fyrrerne gjorde desuden folk som Karl Eriksen, Børge Simonsen, Leo Schüstein og Simon Simonsen et stort arbejde i brydernes sportsudvalg, medens Walter Johansen, Orla Hansen, Willie Andersen og Niels Hvorup Nielsen tog sig af vægtløfternes arrangementer.

Normale forhold igen

Pladsforholdene havde været dårlige siden krigen, fordi vi ikke havde adgang til Idrætshusets store sal. Motionsgymnastikholdet havde haft til huse på skolen, Værnedamsvej nr. 13; men fra nytår 1947 kunne vi igen rykke ind i det re-

Charles Wisbom

Marius Sørensen

Simon Simonsen

staurerede Idrætshus. Hermed kom også arbejdet med idrætsmærket ind i de vante baner, og motionsholdet blev fuldtalligt.

Ved udgangen af 1947 gjorde Holger Laursen status i „Athleten". Vægtløfterne havde klaret besættelsestiden nogenlunde, og det gik godt fremad. Ved årets europamesterskaber var Niels Petersen blevet nr. 2 i sværvægt. For brydernes vedkommende kneb det med bredden. Vi havde et godt kamphold; men det var vanskeligt at se, hvorfra afløsningen skulle komme. Publikum svigtede stævnerne. I november havde man taget initiativet til et finsk-svensk-dansk brydestævne i Idrætshusets store sal. Det blev en sportslig succes; men klubben fik et stort underskud. Man kunne dog glæde sig over en god tilgang af nye medlemmer, og de ældre medlemmer ydede arrangementerne god støtte. De opmuntrende resultater, som klubben opnåede i 1948 ved Olympiaden i London og i 1949 ved verdensmesterskaberne i vægtløftning, var medvirkende til yderligere tilgang af nye medlemmer, men gav ikke den forøgede publikumsinteresse, som tillod klubben at arrangere stævner i større stil.

Generationsskifte

I oktober 1950 fik klubben ny formand. Arbejdet med DVF havde efterhånden lagt beslag på så meget af Knud Jensens tid, at det kneb for ham at få tid til arbejdet i DAN. Desuden var han blevet kritiseret for den dobbeltstilling, han indtog. Derfor valgte han at træde tilbage, og i stedet for blev Simon Simonsen formand. At Knud Jensen var genstand for stor hyldest for sin mangeårige indsats, siger sig selv. Da Holger Laursen i april var blevet afløst som sekretær af Poul P. Larsen, og Knud Nielsen, hvis helbred var svigtende, sidst på året 1950 overlod kassererposten til Knud Simonsen, kunne man tale om et virkeligt generationsskifte, idet de tre nye bestyrelsesmedlemmer var i tyverne. De stod dog ikke alene. Børge Simonsen, som var indtrådt i bestyrelsen i efteråret 1948, var i april 1949 blevet formand for brydernes sportsudvalg og fra efteråret 1950 indtog Walter Johansen samme funktion hos vægtløfterne. I bestyrelsen sad endvidere Chas. Wisbom, som i september 1948 var blevet udnævnt til æresmedlem for 25 års bestyrelsesarbejde, samt Marius Sørensen og Orla Hansen. På forårsgeneralforsamlingen 1951, hvor Knud Nielsen forelagde regnskabet for 22. og sidste gang, sagde medlemmerne ham på hjerteligste måde tak for hans store og uegennyttige arbejde for klubben.

Med juninummeret af „Athleten" samme år trak Holger Laursen sig helt tilbage fra klubarbejdet, idet han nedlagde redaktørhvervet efter 32 års forløb, – toogtredive år! Efterfølgeren Poul P. Larsen holdt kun i $1^1/_2$ år.

Iøvrigt var målsætningen større aktivitet; men hertil krævedes penge. I forhold til det stigende medlemsantal var kontingentindtægten ikke tilfredsstillende. For mange medlemmer – ikke mindst de ældre – var i restance med indbetalingen; men det lykkedes virkelig i løbet af et par år at fordoble kontingentindtægten. Til gengæld svigtede andre indtægtskilder. Gennem mange år var klubben blevet holdt i live af overskuddet fra forårs- og efterårsfesten og de to årlige lotterier, hvoraf overskuddet fra det ene indgik i rejsefondet. Nu var det, som om tiden var begyndt at løbe fra fester af denne art. Mange af medlemmerne brød sig heller ikke om at sælge lodsedler – og man kunne ikke konkurrere med de store landslotterier. I efteråret 1952 turde man ikke tage risikoen for, at en fest skulle give underskud, og festen blev i de næste år afløst af et andespil.

Vægtløfterne tager teten

På det idrætslige område blev aktiviteten stor. Vægtløftningen havde en vældig opgangsperiode. I oktober var Johan Runge kommet hjem fra Milano som europamester i fjervægt og med samme resultat som verdensmesteren. Præstationen indbragte Runge B.T.s guldmedalje for bedste idrætspræstation i 1951. Længere kan man ikke nå i dansk idræt, og det gav omtale.

I januar 1952 begyndte man et hold med body-building med Martin Jørgensen som lærer. Man havde lejet fægtesalen til formålet, men den blev snart for lille, og man måtte op i den store sal. Om efteråret var der træningsaftener med 100 atleter i vægtkælderen og 70 til body-building, og heldigvis lykkedes det at få kælderen udvidet.

For brydeafdelingens vedkommende gik bestræbelserne ud på at få de ældre på kampholdet til at blive ved, indtil et nyt hold af de unge, som var på vej, kunne træde til.

Medlemstallet bevægede sig op omkring 600. Aktiviteten kulminerede med afholdelsen af et stort anlagt vægtløftnings- og brydestævne i Idrætshusets store sal den 10. oktober 1952. Stævnet var bygget op om den olympiske mester fra 1952 Tommy Kono USA og hans landsmand Clyde Emritz samt nogle af Sveriges bedste brydere mod vor egen elite. Desværre lavede bryderne nogle dårlige kampe; men vægtløftningen blev en stor succes med tre verdensrekorder i letvægt af Tommy Kono, og billede på forsiden af „Politiken". Der var også opvisning i body-building, og kl. 23.30 blev næsten 400 af de 700 tilskuere for at se Kono og Emritz vise muskelkontrol. Til trods for det ret gode besøg gav stævnet dog et mindre underskud.

En anden stor begivenhed var Holger Laursens 50 års jubilæum i atletsporten. Det blev fejret med en jubilæumsfrokost på selve dagen den 2. november. Det

Hollandsholdet 1958. F. v.: Svend Wexiø, Johnny Nielsen, Vagn Jacobsen, Jørgen Nielsen, Ivan Gjermansen, Bjarne Ansbøl, Tonni Nielsen, Arne Gjerløv, Arne Andersen, Erik Jensen og Frits Sørensen.

blev en dejlig DAN-dag. Medvirkende til at skabe den gode stemning var den 77-årige husdigter Hjalmar Breck, som i juli var blevet udnævnt til æresmedlem sammen med en anden gammel kæmpe Georg Th. Andersen. Sidstnævnte havde navnlig gjort sig gældende inden for DAN's hjælpeforeninger, rejsefondet og hjælpekassen. Året før var samme ære overgået Georg Christiansen, „Gamle Christiansen", som tak fordi han bag kulisserne gennem en menneskealder havde udført et stort og uselvisk arbejde for klubben.

Selv med den efterhånden betydelige kontingentindtægt var det dog svært at få regnskabet til at balancere. De sportslige arrangementer gav flere indtægter end før; men endnu større udgifter. Hertil kom stigende omkostninger på andre områder, navnlig til medlemsbladet, der var blevet en økonomisk belastning.

I efteråret 1952 måtte Simon Simonsen og Poul P. Larsen trække sig tilbage på grund af manglende tid. Som ny formand valgtes Walter Johansen, og Karl Eriksen trådte ind i bestyrelsen som sekretær. Samtidig trådte Marius Sørensen ud og blev erstattet af den unge vægtløfter Jørgen Jensen, som også overtog redaktionen af „Athleten" fra den 1. december.

Trange tider begynder

Årene indtil klubbens 60-års fødselsdag i 1955 blev præget af den svigtende økonomi. Forud for sæsonen 1954/55 appellerede man ved en annonce i medlemsbladet om at yde frivillige bidrag, da klubbens økonomi var truet. Da det ikke hjalp, og klubben ved årsskiftet havde en betydelig gæld, indkaldte man i februar til en ekstraordinær generalforsamling, hvor man vedtog en kontingentforhøjelse. Samtidig begyndte man at lade enkelte numre af medlemsbladet udgå. Det var hidtil kommet regelmæssigt hver måned.

I selve jubilæumsåret havde man håbet på at få økonomien rettet op ved forårsfesten og lotteriet. Dette håb gik delvis i opfyldelse. Medens selve festen gav underskud, blev lotteriet en succes. Der blev solgt henved 9000 lodsedler. Egon Møller solgte alene 800, hvad der var meget flot, men ikke rekord. Svend Welin solgte for mange år siden 1200 lodsedler.

Sportsligt gik det stadig godt i vægtløftningsafdelingen, hvorimod bryderne var i en bølgedal som følge af, at en del ældre havde lagt op, og de unge endnu ikke var gode nok. I 1953 havde man for første gang i 10 år ingen dansk mester, og i årene 1953–57 blev det kun til et DM. Men man tabte ikke modet, og der blev den økonomiske situation til trods, arbejdet godt i de to sportsudvalg. Det var her i den første halvdel af 50-erne folk som Egon Auerbach, Martin Jørgensen, Poul M. Pedersen, Willy Auerbach og Niels Skov, der gjorde arbejdet i vægtløfternes sportsudvalg; medens det hos bryderne var Børge Simonsen, Frits Sørensen, Poul Lindegaard Hansen, Karl Eriksen, Svend Pedersen og Daniel Schapiro, som trak det store læs.

En nyskabelse havde set dagens lys i 1953; idet man på efterårsgeneralforsamlingen vedtog at stifte A.K. DAN's Byggefond. Bestyrelsen kom til at bestå af de tre initiativtagere Simon Simonsen, som blev formand, Knud Simonsen og Poul P. Larsen samt Karl Beneken og DAN's formand Walter Johansen, der var født medlem.

Samme år var Knud Jensen blevet udnævnt til æresmedlem ved fødselsdagsfesten den 5. juni. Set på baggrund af Knud Jensens smukke resultater som aktiv, hans store administrative indsats og hans instruktionsvirksomhed var det en såre velfortjent udmærkelse.

Ved jubilæumsfesten i 1955 indtrådte Marius Sørensen i æresmedlemmernes række. Et stort og dygtigt arbejde i henved 20 år, særlig i brydernes sportsudvalg, lå til grund for udnævnelsen.

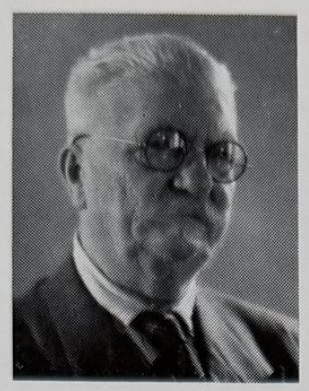
I bestyrelsen var der sket flere ændringer, Kaj Jensen, der havde virket som kasserer fra april 1953, var i marts 1955 blevet afløst af Henning Thulstrup, og på sekretærposten havde Poul Lindegård Hansen erstattet Karl Eriksen. Egon Auerbach havde siden november 1952 været formand for vægtløfterne. Da Jørgen Jensen forlod arbejdet i 1953 på grund af militærtjeneste, måtte Walter Johansen overtage redaktionen af „Athleten", medens Svend Ø. Pedersen i 1954 indtrådte i bestyrelsen sammen med Martin Jørgensen, som i et år remplacerede Orla Hansen.

Livremmen spændes ind

På 60-års dagen, der blev fejret i Frederiksberg Selskabslokaler, kunne bestyrelsen glæde sig over, at der blev vist klubben stor opmærksomhed. Men det blev hurtigt hverdag igen. Klubben havde gæld, og der måtte lægges budget for

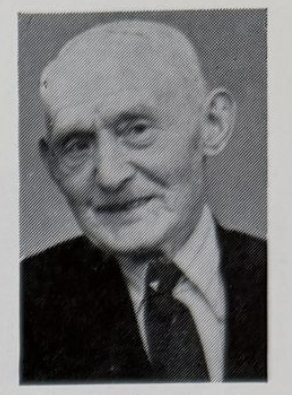
Knud Nielsen

Hjalmar Breck

Georg Th. Andersen

Georg Christiansen

den kommende sæson. Det kom til at gå ud over træningstiden, bl. a. ophørte brydetræningen søndag formiddag; men det blev ikke ved det. Allerede i 1957 måtte brydetræningen flytte fra den store sal til bryde- og boksesalen, og fra sæsonstarten 1958 var der kun råd til den lille brydesal. Vægtløfterne, som fra efteråret 1956 havde kunnet træne i den nye vægtsal, der var indrettet i det tidligere robassin under svømmehallen, fik deres træningstider revideret.

Hvert år diskuterede man, om man turde fortsætte med motionsgymnastikken. Fra 1958 foregik gymnastikken en gang om ugen i den store sal, indtil den ophørte helt i 1961.

Fra september 1956 måtte man opgive at udsende „Athleten" som trykt blad. Man havde kæmpet længe for at bevare dette værdifulde bindeled til medlemmerne; men nu ville det økonomisk set være uforsvarligt at fortsætte. I stedet for fik vi et lille duplikeret blad, som udkom med stadig større mellemrum til 1961, hvor det gik ind.

I det hele taget skal klubarbejdet i årene 1955–1962 ses på baggrund af de svigtende indtægter, der gjorde det vanskeligt at klare den relativt høje husleje i Idrætshuset. Festarrangementerne ophørte helt, efter at forårsfesten i 1956 også havde givet underskud, og et forsøg med en pakkefest i 1957 havde fundet ringe tilslutning.

Kontingentindtægten var faldende, dels på grund af mindre tilgang, dels som følge af, at det i nogle perioder var vanskeligt at få pengene ind. Et forsøg i 1957 med forhøjet kontingent ved for sen indbetaling, hjalp ikke, og man var betænkelig ved en rigtig kontingentforhøjelse, der ville have gjort det betydeligt dyrere at være medlem af DAN end af andre københavnske atletklubber. I 1960 og 1962 måtte man dog gribe til kontingentforhøjelser.

Bryderne kommer igen

Man må beundre, at det idrætslige arbejde trods alt gik så godt, som det gjorde, men at bestyrelsen under disse omstændigheder begyndte at overveje en flytning af klubben, er forståeligt.

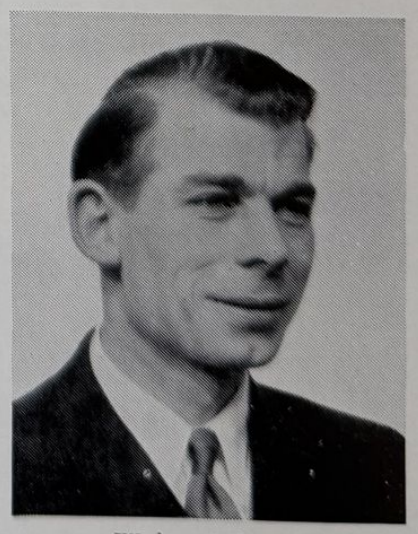
Særlig er der grund til at fremhæve det arbejde, der blev udført i brydeafdelingen. Børge Simonsen, som havde holdt glimrende sammen på tingene, trak sig tilbage i 1957 for at hellige sig dommer- og unionsarbejdet; men hans efterfølger Frits Sørensen fik hurtigt samme gode greb om sagerne. Sammen med Poul Lindegård og Svend Wexiø, som havde afløst Svend Ø. Pedersen i bestyrelsen i 1956, lykkedes det at føre et nyt kuld brydere frem. Det gav interesse for brydningen, og omkring 1960 havde DAN den største og bedste drengeafdeling i København.

I 1960 opstod en kortvarig indre strid, som førte til, at Frits Sørensen nedlagde sit formandshverv. Dette kunne have fået alvorlige følger; men på et brydermøde i oktober, hvor stridighederne var begyndt at genere det sportslige arbejde, greb Svend Wexiø tøjlerne. Han formåede at samle tropperne, og med Poul Lindegård som solid sekretær i sportsudvalget førte han i begyndelsen af 1960'erne DAN helt til tops i dansk brydning.

Medens de gamle brydere påtog sig leder- og trænerhverv, kneb det med at skabe denne uafbrudte sammenhæng hos vægtløfterne. Erik Rosenkrantz-Theil var formand et år fra 1956–57; derefter ledede Johan Runge afdelingen til 1959, hvor Mogens Pahl kom til; men det skortede på ledere til sportsudvalget. Det var vanskeligt at få pladserne besat og at skaffe trænere, og formanden Walter Johansen måtte ofte træde til undsætning. Følgen var, at medlemmerne ikke blev tilstrækkeligt engageret gennem træning og stævner. Det gik ud over såvel topresultaterne som afdelingens bredde. I 1959 stod DAN for første gang siden 1927 uden en danmarksmester i vægtløftning. Inden for bestyrelsen blev der vanskeligheder med besættelse af kassererposten. Man manglede i nogen tid en mand til at tage mod indbetalinger, indtil Jens Jensen i 1961 påtog sig dette arbejde.

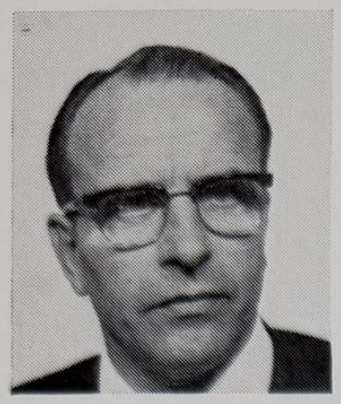
Gældfri efter 10 år – men

Samtidig lysnede det for den vaklende økonomi, idet formanden på forårsgeneralforsamlingen i 1961 kunne oplyse, at man inden for D.I.F. arbejdede på at finde frem til en ordning, som i økonomisk henseende kunne ligestille idrætsklubber med ungdomsklubber. Der var nu skabt forventninger, og heldigvis blev de ikke skuffet. I maj 1962 modtog man huslejetilskud for 1960 med besked om, at bidraget for 1961 ville følge efter; men først på efterårsgeneralforsamlingen i 1963 kunne Walter Johansen for første gang i sin formandstid udtale, at klubben var gældfri. Hans befrielse herover var umiddelbar, og hvor alle dog undte ham den glæde, sådan som han havde slidt for at klare dagen og vejen for DAN.

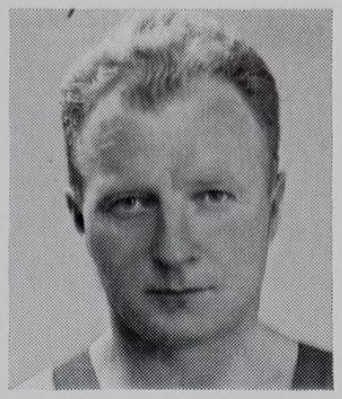

Walter Johansen

De dårlige økonomiske betingelser, klubben havde haft, havde dog kostet dyrt. Adskillige af de ældre ledere var kørt træt, og de unge, som havde forsøgt

Børge Simonsen

Martin Jørgensen

Karl Beneken

sig, havde fundet vilkårene for vanskelige – i hvert fald for lidt morsomme i betragtning af, at der var tale om en hobby.

Lederkrise

1965 blev et kriseår. Orla Hansen flyttede til Jylland, og samtidig blev klubben berøvet sin kasserer, fordi Jens Jensen, som var blevet valgt officielt i 1962, bosatte sig i Nykøbing F. Ligeledes trak Simon Simonsen, som var trådt i stedet for Chas. Wisbom i 1963, sig tilbage.

Mogens Pahl havde måttet melde fra i 1964, og da det ikke havde været muligt at samle et sportsudvalg, måtte arbejdet føres videre af bestyrelsen, hvilket i realiteten betød Walter Johansen med støtte af Flemming Skov, der trådte ind i 1965 som repræsentant for vægtløfterne.

Svend Wexiø havde i brydeafdelingen fået god støtte af Poul Lindegård, Jens Jensen og Nicolaj Romanko samt i kortere perioder af Frits Sørensen, Vagn Jacobsen og Simon Simonsen; men i 1965 var kun Svend Wexiø, Poul Lindegaard og Leo Schüstein tilbage.

Bestyrelsen bestod herefter af Walter Johansen, Poul Lindegaard, Svend Wexiø, Flemming Skov og Daniel Schapiro, som var trådt ind i 1962, og formanden måtte også overtage kassererhvervet.

I øvrigt var riget ikke begyndt at flyde med mælk og honning, fordi man fik tilskud til huslejen, og der måtte i 1964 en kontingentforhøjelse til for at få regnskabet til at balancere. Der var således hverken mange kræfter eller mange penge at investere i 70-års dagen 1965.

I den omtalte periode fik klubben tre nye æresmedlemmer. I 1959 udnævntes Karl Beneken, som tak for hans store arbejde for motionsarbejdet i DAN. Beneken var i mange år sjælen i idrætsmærkearbejdet, og han strittede stædigt imod, når bestyrelsen af økonomiske grunde ville afskaffe gymnastikholdet.

Børge Simonsen blev æresmedlem i 1963. Hans store og vedholdende arbejde for brydesporten gjorde ham berettiget til værdigheden.

Walter Johansen havde under yderst vanskelige vilkår ledet klubben, således at den havde bevaret sin position mellem de bedste inden for dansk atletidræt. Den, som netop har gennembladet de gamle annaler, forstår bedre end nogen det taktfaste bifald, der hilste hans udnævnelse til æresmedlem ved fødselsdagsfesten i 1965. Samme fest blev forøvrigt yderst vellykket. 80 medlemmer, herimellem Holger Laursen og frue, deltog i fællesspisningen og havde en dejlig DAN'erdag.

Dels for at markere fødselsdagen, dels for at gøre et nyt forsøg på at bringe brydesporten ud til et større publikum, besluttede man at arrangere et stævne i Idrætshusets store sal – vort første arrangement her siden Kono-stævnet i 1952.

Stævnet blev afviklet den 7. september og formede sig som en klubmatch mellem det italienske hold Italsider fra Genova og et forstærket DAN-hold. Desværre var foromtalen ringe, og kun godt 300 mennesker fandt vej til Idrætshuset. Som så ofte før måtte man notere, at et idrætsligt godt stævne gav økonomisk bagslag, og selv om flere af medlemmerne støttede arrangementet, stod klubben med et underskud.

Det var dog ikke grunden til, at Walter Johansen ønskede at træde tilbage som formand på oktobergeneralforsamlingen; men han kunne ikke længere afse den fornødne tid til klubarbejdet.

Samling om DAN

Det lykkedes imidlertid ikke at finde en afløser på generalforsamlingen, og for at løse den kritiske situation, enedes man om at indkalde alle klubbens ledere til et møde den 30. november for at drøfte klubbens fremtid. Næsten alle de indbudte, eller omkring 20, mødte op, og man forhandlede sig frem til såvel en ny bestyrelse som nye sportsudvalg, der blev konfirmeret på en ekstraordinær generalforsamling den 20. januar 1966. Bestyrelsen kom til at bestå af Poul P. Larsen, formand; Willy Andersen, som påtog sig at passe kontoret; Knud Simonsen, regnskabsfører; Simon Simonsen, sekretær; Svend Wexiø, formand for bryderne; Walter Johansen, formand for vægtløfterne; Poul Lindegård, protokolsekretær og Erik Rosenkrantz-Theil. Karl Eriksen og Elo Reimer valgtes som suppleanter og gik aktivt ind i bestyrelsesarbejdet. I sportsudvalgene, der var blevet indskrænket til 3 mand i efteråret 1965, kom hos bryderne Børge Simonsen og Jørgen Madsen og hos vægtløfterne Svend Andersen og Flemming Skov. Siden er der blevet holdt månedlige møder med deltagelse af såvel bestyrelse, som suppleanter og sportsudvalg. Det var nemlig en forudsætning, at opgaverne skulle fordeles på så mange hænder, som muligt.

De seneste år

Som sin væsentligste opgave måtte den nye bestyrelse se på klubbens økonomi. Gælden skulle ryddes væk, og der måtte bringes overensstemmelse mellem kontingentindtægt og husleje. Den sidste udgjorde henimod 6000 kr. om året, og der var varslet en forhøjelse på 23 pct. fra 1. april. Det kom til at gå ud over vægtløfterne, som måtte opgive aftentræningen i den gamle vægtkælder og træningen søndag formiddag. Den sidste er senere genopstået som lørdagstræning.

Dernæst skulle den idrætslige standard sikres. Bryderne havde et godt kamphold; men afdelingen savnede bredde, idet kun et par af de lovende drenge fra begyndelsen af tredserne havde holdt ved. Det besluttedes at skaffe kampholdet så gode trænere som muligt og at sætte særligt ind på ungdomsarbejdet.

Umiddelbart før efterårssæsonen meldte Svend Wexiø fra på grund af ændre-

Bestyrelse og sportsudvalg i sæsonen 1969/70. Siddende f. v.: Poul Lindegaard, Walter Johansen, Poul P. Larsen, Børge Simonsen, Willy Andersen og Vagn Jacobsen. Stående f. v.: Svend Wexiø, Elo Reimer, Flemming Skov, Karl Eriksen, Erik Rosenkrantz-Theil, John Henriksen og Bjarne Ansbøl.

de arbejdsforhold. Simon Simonsen vikarierede i nogle måneder, hvorefter Vagn Jacobsen trådte til som ny brydeformand, medens Karl Eriksen besatte den ledige bestyrelsespost efter Simon Simonsen. Udover, at Bjarne Ansbøl i 1967 afløste Jørgen Madsen, er der ikke siden sket ændringer i brydernes lejr.

Hos vægtløfterne var en række af de bedste atleter udvandret, og bredden var væk. Man efterlyste en god instruktør, som kunne skabe samling om træningen. I sportsudvalget har Svend Andersen, Per Klindt og Flemming Skov skiftevis hjulpet Walter Johansen, og da denne i 1969 ønskede at blive aflastet for udvalgsarbejdet, blev Flemming Skov leder af vægtløfterne. Han er her i jubilæumsåret afløst som formand af John Henriksen. Walter Johansen har ikke helt forladt klubarbejdet. Som suppleant til bestyrelsen deltager han stadig i dennes møder, Svend Wexiø vendte i øvrigt tilbage til bestyrelsen i slutningen af 1968, hvor Knud Simonsen måtte holde op af mangel på tid. Siden har Erik Rosenkrantz-Theil ordnet regnskaberne.

Ikke mindst takket være en meget stor arbejdsindsats fra Willy Andersens side, og årlige reguleringer af kontingentet, blev gælden ret hurtigt bragt ud af verden, og der har været mulighed for at udfolde en vis aktivitet. Alligevel er forholdene ikke tilfredsstillende, tankerne om at flytte klubben har meldt sig med forøget styrke; men herom skrives der andetsteds i dette hæfte.

Støtteforeningerne

Foran er der hele tiden fortalt om bestyrelse og sportsudvalg; men på mange andre felter er der gjort lederarbejde til gavn for DAN.

Mange penge til fremme af det idrætslige arbejde er skaffet til veje af det i 1936 oprettede rejsefond. Fra dette skal navnlig nævnes formændene Frits Christiansen, Willy Andersen, Svend Mortensen og Knud Jensen; kassererne Knud Nielsen og Martin Jørgensen samt sekretærerne Georg Th. Andersen, Alfred Møller og Chas. Wisbom. I dag er Simon Simonsen formand, Willy Andersen kasserer og Poul Lindegård sekretær.

Stiftelsen af byggefondet er omtalt foran. Karl Beneken overtog formandsskabet i 1962, og han blev i 1966 afløst af Elo Reimer. Ingen venter vel, at fondet nogensinde kommer til at finansiere et byggeri, men vi kan glæde os over den reserve, der her er opsparet og som i høj grad er et resultat af den i år afgåede kasserer Knud Simonsens arbejde.

I mange år var der behov for den indsats, der blev gjort i den i 1923 oprettede Hjælpekasse, der byggede på kammeratskabet. Med tiden tabte kassen dog sin betydning, og den ophørte i 1965. Af lederne skal nævnes Viggo Hansen, Martin Andersen, Georg Christiansen, A. P. Heinze og Chas. Wisbom.

Unions- og dommerarbejde

Mange DAN'ere har haft tillidshverv inden for unionerne. Holger Laursen var den første kasserer i den i 1916 stiftede Nordiske Brydeunion. Knud Jensen var formand for D.V.F. fra stiftelsen i 1945 til sin død i 1969, og Egon H. Lange har siden 1953 været formand for D.A.U. – i flere år med Hans Neumann som næstformand. Chas. Witthøft har haft sæde i D.I.F.s amatør- og ordensudvalg, og Holger Laursen, Egon H. Lange og Poul P. Larsen har i perioder præsideret i D.V.F.s og D.A.U.s tilsvarende udvalg. DAN'erne har også været med til at præge K.A.U. Chas. Witthøft og Holger Laursen var i 1909 med til at udfærdige lovene for den daværende kreds 1, og blandt formændene finder vi Chas. Witthøft 1920–21, Viggo Hansen 1925–36, Harry Søndergaard 1936–46, Karl Eriksen 1956–58 og Frits Sørensen 1964–66. Som sekretær i K.A.U. og formand for unionens dommere har Børge Simonsen i en lang årrække gjort et betydeligt arbejde.

Adskillige af landets bedste dommere inden for brydning og vægtløftning er udgået fra DAN. Blandt brydedommerne kan særligt nævnes Hjalmar Christiansen, Holger Hørlin, Wilh. Hilstrøm, Hardy Kristensen, Marius Sørensen og fra de senere år Frits Sørensen samt brødrene Børge og Simon Simonsen, som har været meget benyttet internationalt. I vægtløftning har vore mest fremtræden dommere været Holger Laursen, Chas. Wisbom, Georg Brinkmann, Knud Jensen, Martin Jørgensen, Orla Hansen og Walter Johansen.

En og anden synes nok, at denne fremstilling er vel lang og detailleret. Hensigten har imidlertid ikke blot været at give en fremstilling af klubbens historie. Vi har også gerne villet give et billede af de vilkår, en dansk idrætsforening har arbejdet og stadig arbejder under. Der burde nævnes mange navne endnu, for tænk på alle dem, der gennem de mange år har måttet give en hånd med f. eks. som tidtagere eller skivepåsættere eller ved lodseddelsalg eller som viseforfattere, for bare at nævne nogle af de funktioner, som følger med driften af en idrætsklub. Hvad enten indsatsen har været stor eller lille, har de alle været med til at skabe det klubliv, kammeratskab og sammenhold, der er DAN.

Klublivet i »DAN« for 40 år siden

Fra EM i Dortmund 1929. F.v.: D.A.U.s formand Arn. Rich. Nielsen og DAN'erne Aage Meier, Holger Laursen, Aage Torgensen, Georg Martinsen, Erland Nielsen og Ejnar Hansen.

Formanden for D.A.U., politikommissær Egon H. Lange, tidligere bryder i og stadig medlem af DAN, fortæller:

Klublivet i „DAN" for 40 år siden

Når formanden, Poul P. Larsen, har tildelt mig at fortælle om klublivet i mine unge dage, er det for at give jubilæumsskriftet ved klubbens 75-årsdag et udsnit af, hvad der gennem tiderne har udfoldet sig.

Jeg skal da forsøge at give et billede af, hvordan det for mig formede sig at være medlem af en stor brydeklub, og hvordan det vel må have været i det hele taget, da brydningen havde store dage, og Holger Laursen var i sine velmagtsdage, i smoking ved de store stævner i Idrætshuset og til dagligt med sin klukkende latter på klubkontoret, der i mine første år var et lille bur ved siden af nr. 6 i kælderen. Senere fik man det nuværende med det store vindue til gaden, hvor vel 40 års generationer har fået den første velkomst i DAN, hvorefter man er blevet indført i de indre tempelgemakker, hvor den ædle brydesport øvedes, og bliver det endnu i dag, skønt tiden vel er løbet fra disse i dag alt for snævre rammer. Dog havde vi også på nogle tider de større og lysere lokaler på Østerbrogade, hvor Emil Larsen og Oscar Mulvad indviede os i greb, parader og modgreb, jeg synes et betydeligt større repertoire, end man normalt ser udført i dag, men det er måske bare noget, man nu går og tror, som når de gamle siger, at i deres tid, ja da var der piger til, og hvad der nu ellers kan være ikke at prale med over for de unge.

Men det var jo livet i klubben, jeg skulle holde mig til. Ja først og fremmest var det træningen, dette at føle glæde og velvære ved udøvelsen af en idræt, det være sig motionsgymnastikken, brydningen og vægtløftningen, eller det meget andet, der var lejlighed til at give sig af med, navnlig om sommeren, hvor svømning på ØRESUND i Skudehavnen, diverse discipliner på Stadion, herunder tovtrækning ved holdkonkurrencer, og håndbold i Fælledparken, gav mulighed for variation.

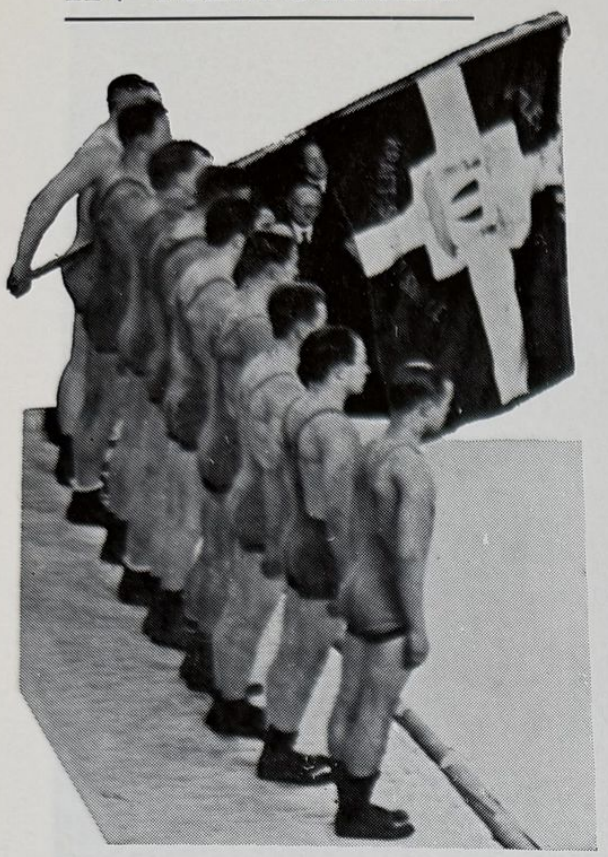
Og så var der stævner og rejser. Ganske vist ikke så lange, som nutiden har ført med sig, takket være de moderne befordringsmidler. Men en tur til Emdruplund, hvor et vandtrug i gården var grundlaget for den nødvendige renselsesproces sammen med tjæresæben, havde også sin charme, for ikke at tale om ture med familie og venner til stævner i Rådvad, hvor en nu bortgået kammerat måtte liste af, da ikke alle forstod hans kåde morsomheder, eller en tur over Sundet, hvor han skulle være morsom og hvirvle Svend Åges hat rundt, men med det resultat, at hatten straks efter vuggede på Sundets blanke bølger, og færgen skyndsomst fjernede sig fra den lille kollega. Den store spøgefugl blev lidt lang i ansigtet, da Svend Åge sagde, ja så var det altså en ny hat. En barberlærling havde jo ikke store indtægter den gang.

Foruden de store stævner, hvortil man på sit medlemskort kunne købe billet til halv pris, og hvor Idrætshuset var næsten fyldt både med tilskuere og spænding på udfaldet af dysterne med tjekkiske venner eller de kendte og (næsten) lige så dygtige brydere fra Århus (altså næsten lige så dygtige som DAN'erne), havde man for- og efterår fester i BORGERNES HUS med kunstnerisk underholdning og bal bagefter, også for stuvende fuldt hus.

Men for os unge var det vigtigste og bedste vel nok – ud over selve idrætsudøvelsen – den kammeratlige og familieagtige tone, der bandt alle sammen uanset alder og andet, som ude i den grå hverdag kunne og kan sætte skel. En tone, som jeg senere i mit nutidige job har søgt bevaret. Og så var der for de ældre, når gymnastikken var overstået, kammeratligt og hyggeligt samvær i OLUF, og i veteranklubben VALHAL, hvor bl. a. BRORSON NIELSEN snoede de for den generation endnu moderne overskæg, mens vi unge, der startede omkring kl. 19, udnyttede baderummenes akustik endnu ved „halvellevetiden", så det genlød i hele Idrætshuset. Og så en rask cykletur hjem til Nørrebro.

Måske lidt intetsigende for de unge af 1970, men jeg nød samværet, venskabet og samhørigheden. Jeg tror, det har sat spor for livet, det var en del af livet. Forhåbentlig giver idrætten i dag de nu unge noget tilsvarende.

IN MEMORIAM

I de senere år har vi mistet en række af vore gode støtter og mænd, som har medvirket til at føre DAN frem i første række blandt danske idrætsklubber.

Blandt dem, vi må savne, er Holger Laursen, som gik bort i december 1966. Den dygtighed, idealisme, styrke og energi, hvormed Laursen kæmpede for idrætten, har gjort ham til DAN's største leder gennem tiderne. Holger Laursen prægede i usædvanlig grad sin klub, og han blev et eksempel for sine medarbejdere.

I april året efter døde Charles Witthøft, som i årene 1910–20 flere gange reddede klubbens eksistens ved kraftfuld indgriben.

Vi har også mistet guldmedaljevinderen S. M. Jensen, bryderne Gunnar Nielsen og Kaj Petersen samt vor store vægtløfter Niels Petersen, som meningsløst blev revet bort ved en autoulykke i 1966, kun 48 år gammel.

Blandt dem, som lidt mere tilbagetrukkent har støttet klubben i mange år, men som vi også skal mindes, er Svend Mortensen, Karl Hansen og Peter Simonsen.

Inden for det sidste år har vi måttet tage afsked med tre mænd, som i høj grad har præget klublivet. Det er Karl Beneken, i mange år sjælen i vort motions- og idrætsmærkearbejde; Knud Jensen, vor tidligere formand og dansk vægtløftnings store leder samt Leo Schüstein, vor dygtige ungdomsinstruktør i brydning.

Vi skylder alle disse mænd tak for deres indsats for DAN.

Æret være deres minde!

De går der endnu

Sognepræst Johs. Nesgaard, motionist og eks-klubmester i DAN i vægtløftning, har sendt os denne hilsen:

Ovenstående er egentlig titlen på et teaterstykke, der gik for mange år siden, og som forøvrigt indeholdt et skarpt angreb på vor forsorg for sindssyge og sindslidende medborgere. De går der endnu – var man nemlig engang kommet inden for muren, var det svært at komme ud igen!

Her falder sentensen mig nu i tanker i anden sammenhæng. De går der endnu – det gælder os „gamle", som stadigvæk finder vej til „kælderen". Og stundom melder spørgsmålet sig, hvorfor vi gør det. Er det, når det kommer til stykket en „skør" idé?

Ethvert menneske har jo en skrue løs, og siger man, man ikke har, har man to! (provst *N. J. Rald*). Man kunne dog også ud fra *Albert Schwejtzers* tanke om, at meningen med, at vi i denne del af verden har det så godt, er den, at vi skal være med til at bære ved på byrden af menneskehedens lidelser, spørge mere alvorligt, om der ikke er andre og vigtigere byrder, man kan give sig af med at løfte på. Men hertil er da at svare, at de to ting ikke udelukker hinanden. Forhåbentlig tværtimod!

Men altså: Hvorfor går vi der endnu? Mon ikke bl. a. af disse tre grunde:

1) Vi kan lide det. Vi holder af vor sport, som vi synes giver os et velbefindende, som vi ikke kan undvære. Og badet bagefter anstrengelserne er da herligt.

2) Vi tror, det er gavnligt at holde sig i form. Vort legeme er da en så vidunderlig gave, at det nok kan betale sig at værne lidt om den! Og vi kan da glæde os over, at nyere forskning synes at give os ret i det synspunkt. Motion må der til, om vi ikke skal gå i forfald.

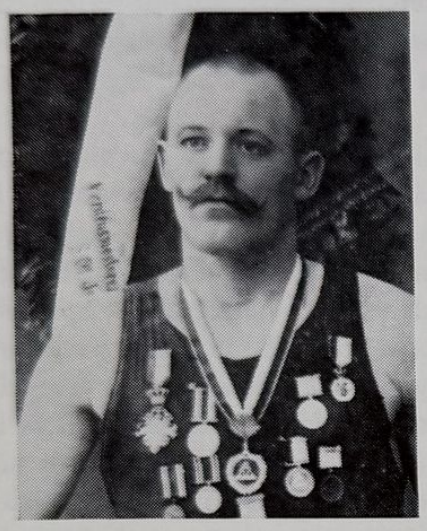
3) Det gode kammeratskab, der udfolder sig i klubben. Alle kan jo være med på fuldt demokratisk vis. Forskellen på „supermændene" og os andre er jo blot så og så mange kilo i hver ende af stangen.

Og derfor skal ovenstående betragtninger munde ud i følgende: Til lykke, du kære klub med de 75 år, og tak for mange fornøjelige timer igennem godt 1/5 af din høje alder. Måtte Du bevare dig ung og frisk i mange år endnu!

D.I.F.s formand Leo Frederiksen overrækker Niels Petersen J. L. Nathansens mindepokal i 1953. I 1968 fik Knud Jensen oberst H. Sanders mindepokal.

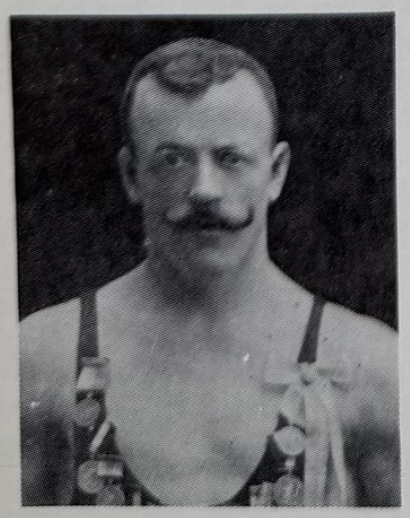
Lille bronce eller olympisk guld!

S. M. Jensen

Harald Christensen

Oscar Mulvad

Mon den glæde, S. M. Jensen følte, da han modtog sin olympiske guldmedalje, var større end den, mangen knægt har følt, når han stod med sin første lille broncemedalje erhvervet for hårdt slid i seks månedskonkurrencer? Næppe, de har sikkert alle følt den samme tilfredshed med at have kæmpet sig til et resultat.

Konkurrenceidrætten byder imidlertid på en stadig udfordring – der er stadig nye mål at stræbe imod. Hver konkurrence er en test, gennem hvilken deltagerne lærer noget om dem selv – fysisk såvel som psykisk. Det kan ikke skade nogen, så længe de blot husker på, at det kun drejer sig om sport. Her ligger ledernes og ikke mindst pressens ansvar. Sporten er kun en af tilværelsens mange sider.

Når dette er sagt, er tiden inde til at se på DAN'ernes aktivitet gennem 75 år i den gamle klassiske idrætsgren græskromersk brydning.

Arkivet for de første 20 år er gået tabt; men resultatlisten vidner om DAN-brydernes deltagelse i mange internationale stævner. To navne trænger sig særligt frem fra den tid, det er den olympiske guldmedaljevinder fra 1906 S. M. Jensen og hans følgesvend Harald Christensen med de 3 verdensmesterskaber. Den sidste regnedes for sin tids største tekniker på brydekunstens område. Endvidere skal Anders Andersen og Oscar Mulvad nævnes. Den første verdenskrig bevirkede, at det internationale samkvem gik nordover til Sverige og Norge, og som noget nyt havde man fundet på at arrangere brydekonkurrencer som holdkampe. Initiativtageren var IK SPARTA, Malmø, der indbød DAN, ENIGHET, Malmø og ARGOS, Landskrona til 5 matcher om en statuette, som SPARTA vandt med 1 point foran DAN. De forannævnte store navne havde trukket megen ungdom til klubben, og der blev udklækket et nyt kuld af fine brydere, som gennem holdkampene blev knyttet sammen i et ubrydeligt kammeratskab. Senere kom de berømte klubmatcher mellem Århus A.K. og DAN, der løb til omkring 1930, og som kunne fylde Idrætshuset med tilskuere.

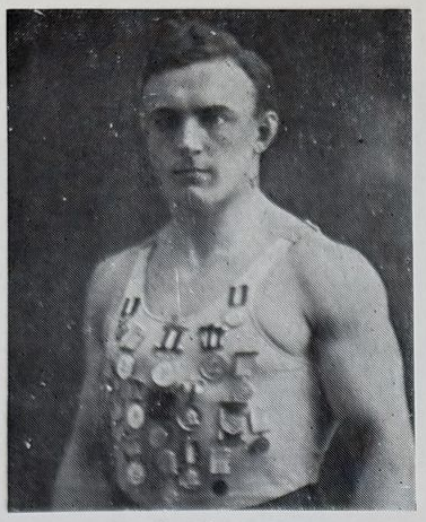
I det hele taget blev tyverne præget af de store brydestævner, som DAN arrangerede. Mange af Europas bedste brydehold blev hentet til København, således HEROS 1903, Berlin, og samme bys byhold, samt STRAZE BECPECNOSTI fra Prag. Czekerne var klubbens gæster ved nytårsstævnet 1923, hvortil alt var udsolgt dagen før, og masser gik forgæves for at komme til brydestævne! For første gang var en dansk konge til brydning, idet kong Christian d. X. overværede stævnet i sin egenskab af protektor for D.I.F. DAN's brydehold tog på genvisit til Prag og turnerede i Tyskland, hvilket førte til besøg herhjemme af stærke tyske hold som HEROS, Dortmund, HØRDE 04 og Køln.

Også med finske klubber var der megen aktivitet. Helsingfors Atletklub har æren af at have været med i DAN's til dato største arrangement. Det var nytårsstævnet 1925, der strakte sig over 2 dage, og tillige havde Århus AK som deltager.

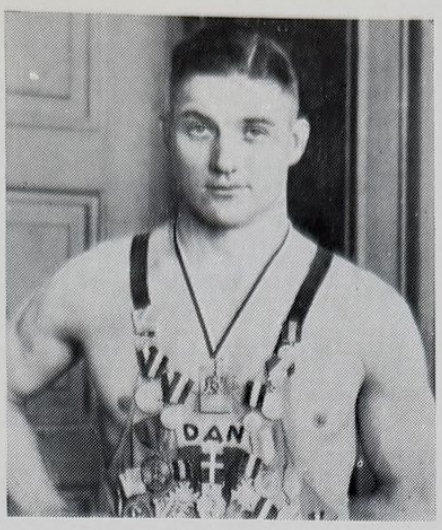
Også franske og ungarske hold gæstede DAN; men de var betydeligt svagere end finnerne, tyskerne og czekerne.

At DAN-bryderne kunne klare sig stolt i kampene mod disse fremragende udlændinge, skyldtes ikke mindst glimrende trænere som Emil Christensen, „brydeprofessoren", Oscar Mulvad og Carl Bømervang, der blev lønnede instruktører.

Vore deltagere i olympiaderne fortæller om, hvilke brydere, der var fremme på den tid. I Antwerpen 1920 deltog, med Chas. Witthøft som leder, Edvin Jensen, Fritz Christiansen, Chas. Frisenfeldt, Axel Tetens, Johs. Eriksen, Emil

Emil Christensen

Johs. Jacobsen

Aage Meier

Anders Andersen

Chas. Frisenfeldt

Christensen og Emil Larsen. Frisenfeldt, Tetens og Emil Larsen var med igen i Paris 1924 og sidstnævnte deltog for tredie gang i Amsterdam 1928; denne gang med Aage Meier og Ejnar Hansen som rejsefæller.

Som et eksempel på sammenholdet i klubben kan nævnes, at man i 1929 ved indsamling blandt medlemmerne formåede at sende 5 brydere til europamesterskaberne i Dortmund. Belønningen bestod i to andenpladser ved Erland Nielsen og Aage Torgensen.

Endnu en må nævnes, før vi forlader denne periode, bryderkongen Johs. Jacobsen, den største af dem alle. Hans kampe bød på brydning, der endnu kan kalde tårerne frem i øjnene på gamle brydeentusiaster. Desværre blev han tvunget over i P.I.F. for at opnå rejsetilladelse til EM i Riga 1926, hvor han vandt. Johs. Jacobsen vendte dog senere tilbage til DAN.

Matchen i februar 1932, hvor DAN's kamphold kæmpede uafgjort med Stockholms byhold, blev det sidste større internationale stævne af format. Men hermed være ikke sagt, at brydesporten døde hen. Tværtimod blev aktiviteten op igennem trediverne større end nogensinde tidligere; men brydningen havde mistet taget i det store publikum. Det viste sig de gange, hvor man af propagandamæssige grunde forsøgte sig med større arrangementer. I 1935 afholdt man tre stævner i Idrætshusets store sal. De to første matcher mod henholdsvis Århus AK og SPARTA, Malmø, løb rundt, hvorimod et finsk-svensk-dansk stævne i december gav underskud. Da man igen forsøgte sig i den store sal i oktober 1939, hvor DAN slog Jylland, blev resultatet det samme. Ind imellem prøvede man andre muligheder. I 1937 kom vore gamle venner fra Prag på besøg i Hermeshallen og i Odd-Fellow palæets lille sal afviklede man et stævne omkring en kamp mellem Abraham Kurland og Aage Meier med det formål at få en faldsejr frem. Det gav fuldt hus; men desværre kom Kurland til skade, og der blev ingen afgørelse.

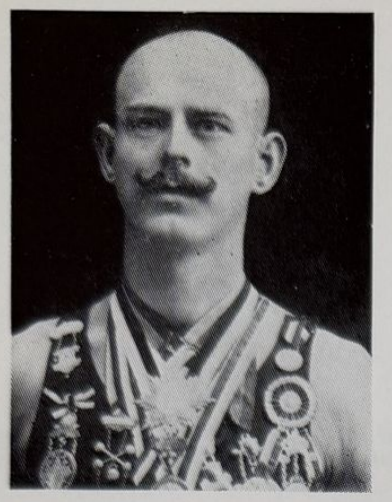
Aktiviteten gav sig navnlig udslag i en lang række kampe mod skånske klubber. Blandt dem som gæstede os kan nævnes ALTONA, Skegrie, BALDER, Lund, AKTIV, Staffanstorp, PANTERN, Skivarp, SPARTA, Malmø, Svedala og Eslöv. Samtidig var der et livligt samarbejde med de sjællandske klubber, ligesom andre danske hold, herunder et bornholmsk, blev inviteret til København.

Sideløbende havde man den københavnske holdturnering, men det store samarbejde med de svenske klubber førte til, at man i efteråret 1938 startede en Øresundsserie – en dobbeltturnering mellem de tre bedste klubber på hver side af sundet. Deltagerne var i den rækkefølge, de placerede sig i 1938/39: Eslöv, SPARTA, Malmø, DAN, HAKOAH, SPARTA, Kbh., og KÄRNAN, Limhamn. Den næste turnering blev aldrig kæmpet færdig på grund af besættelsen. Den største udenlandsrejse for klubholdet gik til Prag på genvisit, idet man på hjemvejen kæmpede i Nürnberg, Bamberg og Dresden.

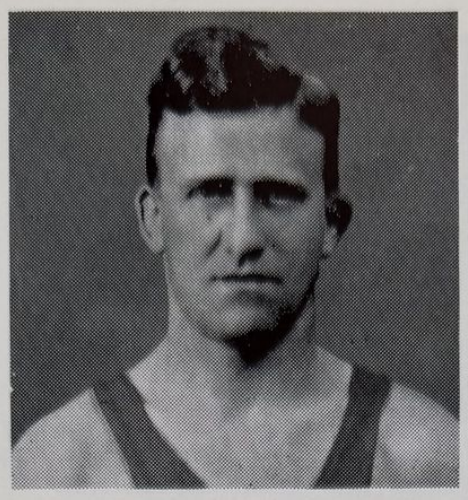
Aage Meier var vor bedste bryder i trediverne. Hans 3. placering ved EM i 1935 vidner om hans internationale klasse, og han deltog i Olympiaden i Berlin i 1936. I 1934 erobrede DAN 5 af de 8 DM – en rekord, der først er tangeret i år af HEROS, Frederiksværk; men nu kæmpes der i 10 klasser.

HEROS, der er stiftet af DAN-bryderen Edv. Jensen, havde vi allerede den gang meget samkvem med, idet man i årene 1935–42 kæmpede om en pokal, som DAN vandt.

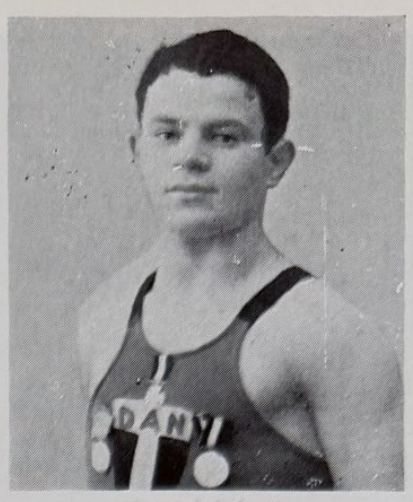
Under krigen kæmpede man i videst muligt omfang med provinsens og de andre københavnske klubber; men det gav ikke den fornyelse, som hentes i konkur-

Fritz Christiansen

Poul Madsen

Daniel Schapiro

rencer med stærke udlændinge. Det bevirkede, at gode brydere som Frits Søren, Erik Jensen og Gunnar Nielsen stagnerede, og den lovende ungdom, som fandtes, gik i stå.

Ved julestævnet i 1942 forsøgte man et nyt initiativ – brydekampe i ring. Stævnet, der foregik i Idrætshusets store sal, fik en pæn foromtale i pressen, men bryderne kendte ikke deres besøgelsestid, og det blev de deltagende vægtløftere, som høstede laurbær på stævnet.

Det mest betydningsfulde, der skete i krigsårene, var måske, at DAN fra 1. oktober 1942 oprettede en drengeafdeling. Året efter indførte D.A.U. særlige vægtklasser for drenge, og drengelandsstævnerne begyndte. Drengeafdelingen har fostret de fleste af efterkrigstidens bedste brydere.

Trænerhvervet havde hele tiden været i de bedste hænder. Holger Hørlin og Emil Larsen virkede i en halv snes år, og da Emil Larsen trak sig tilbage i 1938, kom Poul Madsen til i den store sal, medens Leo Schüstein tog sig af begynderne og drengene.

De sidste 25 år

Efter krigen gik tankerne straks til Sverige og Norge, og til trods for vanskelighederne stillede bryderne fra AKTIV op i Tivoli den 22. juli 1945, medens det første DAN-hold drog over sundet den 16. september for at aflægge genvisit i Staffanstorp, hvor modtagelsen var overdådig. Den 14. november kom det første norske hold på besøg. Det var Sportsklubben af 1909, Oslo, og deltagerne fik efter deres eget udsagn et minde for livet. Vi besøgte nordmændene i 1947. Arbejdet fortsatte i de samme baner, som i årene op til krigen, blot i nedsat omfang, idet der ikke var samme bredde som tidligere. Man havde pokalmatcher løbende med SPARTA, Malmø og Eslöv, og nyt samarbejde blev indledt med STARKE, Trelleborg, og Ystad. Da THROTT, Åbyhøj, havde et stærkt hold, forsøgte man at genoplive Århus-DAN matcherne med THROTT som modstander, men det blev kun til 3 kampe. Ledelsen ville gerne vise, at brydningen var på vej op, og i november arrangerede man i Idrætshusets store sal et nyt finsk-svensk-dansk stævne med firkanter i let- og weltervægt. Resultat – det sædvanlige – sportslig succes, stort underskud.

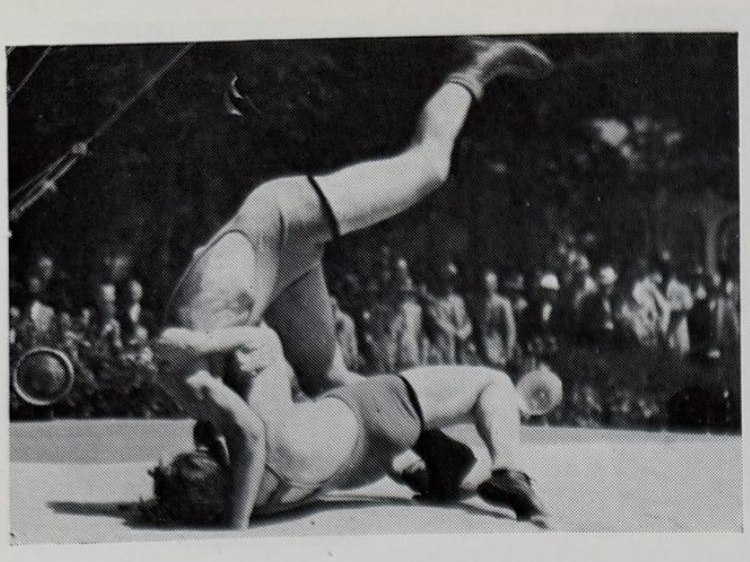
Publikums yndling var i disse år Henrik Hansen, som præsterede en række strålende kampe. Han var begyndt at brydes i HEROS, og han vedblev med at starte for denne klub til han blev danmarksmester i 1943, skønt han gennem lang tid havde boet i København og trænet i DAN. Straks efter DM kom dog klubskiftet, og i de følgende år fik Henrik Hansen såvel gennem sin brydemæssige kunnen, som den entusiasme han udviste over for sin sport og sin klub, meget stor betydning for DAN. Hans færd til Olympiaden i London i 1948, hvorfra han vendte hjem som „Bronce"-Henrik, var selvsagt medvirkende hertil. Henrik Hansen drog i de kommende år vidt omkring; som oftest for egen regning eller med et lille tilskud fra vort rejsefond; men overalt gjorde han med sin tiltalende optræden god propaganda for DAN og dansk brydning. Således deltog han i 1949, hvor han blev irsk mester i fri stil, i EM i samme stilart i Tyrkiet.

I 1948 havde DAN besøg af Sundsvall med den olympiske mester Gösta Andersson, som imponerede. Det blev 4–4. Samme år slog vi de to hollandske hold HALTER og HERKULES, som THOR havde indbudt, og gode kontakter blev skabt. Som instruktører virkede i disse år fortrinsvis Abraham Kurland og Leo Schüstein, og sidstnævnte skabte et af de bedste drengehold, klubben nogensinde har haft. Ved landsdrengestævnet i 1949 blev DAN bedste klub med Bjarne Ansbøl som vinder af mølvægt med 8 sejre og 0 nederlag blandt 26 deltagere. Jørgen Madsen, Erik Jensen og Arne Andersen opnåede fine placeringer, og som kuriosum kan tilføjes, at HEROS-brødrene Jacob og Kurt Madsen samt Jørgen Nielsen, URSUS, senere DAN, også blev mestre det år.

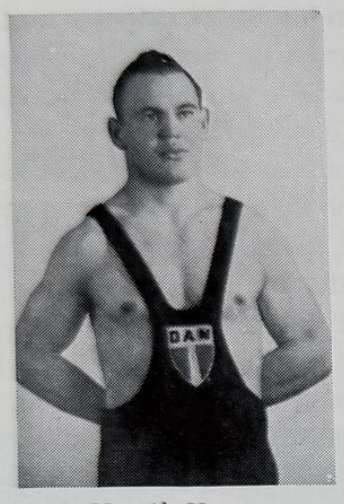
Disse drenge skulle senere få stor betydning for DAN, for selv om klubben havde et ganske godt kamphold, var der aldersmæssigt et langt spring mellem de bedste kampbrydere og drengene, som måtte forudses at blive deres afløsere. DAN var stadig den bedste københavnske klub, og på en påsketur til Jylland i 1949 vandt man i Vejle, Horsens, Herning, Kolding og samme dag i Åbenrå. Men hvor længe ville det holde? Det måtte blive ledernes kunst at føre afdelingen igennem den truende nedgangsperiode.

DAN fik i begyndelsen af 50'erne besøg af nye svenske klubber såsom ÖR-GRYTE, Göteborg, BERGANIA, Helsingborg, Sollefteå, ORE, Vinslöv og Thyringe. Mod BERGANIA kæmpedes med dobbelthold, og disse matcher medvirkede til at skabe sammenhold mellem de unge og gamle brydere.

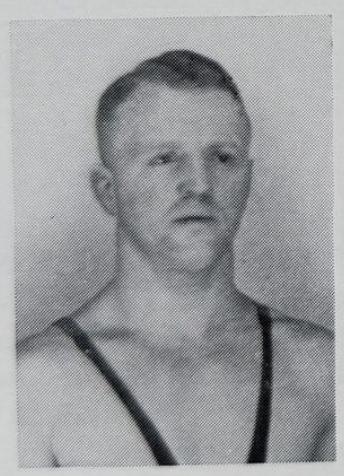
I efteråret 1951 mente Pressen, at DAN var detroniseret i K.A.U.s holdturnering, idet THOR havde fået samlet et stærkt hold. Men så kridtede de gamle støvlerne, og mon 37-årige Frits Sørensen har været gladere, end da han her efter fremragende brydning havde vundet nøglekampen i matchen mod THOR. Det var DAN's 10. sejr i træk, der skulle gå 10 år, før DAN igen blev nr. 1. En opmuntring var det også, at Jack Rasmussen i 1952 kvalificerede sig til Olympiaden i Helsingfors. Henrik Hansen deltog på eget initiativ i VM i Tokio 1954, men han fik også mange invitationer, som trak et par andre med. Det gav flere lærerige ture for vore unge, f. eks. til Finland og Norge, hvor

Kunstnerplænen i TIVOLI har dannet rammen om mange bryde- og vægtløftningsstævner. DAN er taknemmelig for denne bevågenhed. Her er en situation fra et TIVOLIstævne.

Henrik Hansen

Frits Sørensen

Leo Schüstein

især Kristianssund har haft bud efter vore unge brydere. Til gengæld besøgte nordmændene os i Tivoli i 1959.

Dyrehavsbakkens friluftsscene blev indviet til brydning, da DAN i 1954 mødte og besejrede det tyske hold Hohenlimburg fra Westfahlen.

Midt i 50'erne begyndte „drengene" at gøre sig gældende, og de fik pressens bevågenhed. De var blevet hærdede gennem deltagelse i mange stævner, og da de nu begyndte at tage for sig af mesterskaberne, blev de yderligere udviklet ved deltagelse i bykampe, skånematcher og andre officielle stævner.

Fra 1954 var HEROS og andre sjællandske klubber inviteret til at starte i den københavnske holdturnering. HEROS, der var landets stærkeste klub, blev straks dominerende; men vort hold gav dem snart hård kamp og uden at forklejne nogen, er det siden disse to klubbers indbyrdes opgør, der har stået mest gny om på de hjemlige måtter.

Til klubmatcher kom Höör og ENVIG, Lomma, samt jydske hold som THOR, Vejgård, THROTT, Åbyhøj og ALSIA, Sønderborg, og i 1957 medførte et gæstespil af HERKULES, Amsterdam, en tur til Holland året efter.

Et succesfuldt initiativ blev taget ved nytårsstævnet 1957. Man indbød de to svenske mestre Gustav Frei og Gunnar Håkonsson til turneringer i let- og fjervægt. Der var fuldt hus i opvisningssalen, og sjældent er der vist tilsvarende brydning – svenskerne, og navnlig verdensmesteren Frei, var en oplevelse.

Frits Sørensen var vor mest anvendte seniortræner i årene fra 1949 til 1962; men også Svend Wexiø måtte i et par år tage sig af kampholdet. Kun i tre sæsoner benyttede man ikke DAN'ere, det var Henrik Lindby i 1951, Ejgil Johansen i 1952 og Åke Larsson i 1960. I drengeafdelingen fungerede Daniel Schapiro, Simon Simonsen, Jørgen Nielsen og Leo Schüstein, den sidste fra 1959 til 1965.

I begyndelsen af tredserne kom DAN igen helt til tops i dansk brydning, hvilket ikke mindst skyldtes, at vi fik en ny storbryder i Bjarne Ansbøl, som i kraft af sin personlighed og store interesse og aktivitet blev en uofficiel kaptajn for kampbryderne. Bjarne Ansbøl, som havde deltaget i VM i Budapest i 1958 og gjort en god indsats ved Olympiaden i Rom 1960, udførte sit absolutte mesterstykke, da han i 1962 besatte andenpladsen ved VM i Toledo, USA.

I 1961 vandt DAN igen K.A.U.s holdturnering, i 1963 blev det til fire DM, og året efter vandt klubben DM for hold.

Men i tredserne er der inden for brydesporten sket en strukturændring. VM afholdtes tiere end før i tiden; EM og NM er genopstået, og det er blevet moderne med flerdages internationale Cupstævner som Klippan Cup, Mälaren Cup, Alsia Cup o.s.v. Desuden har vi fået DM-turneringen for hold, som navnlig i de første år tog megen plads op.

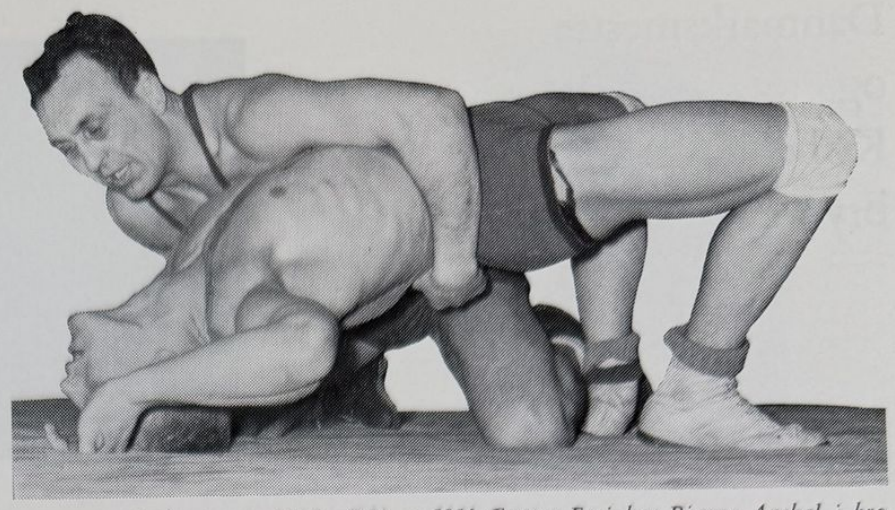
DAN har været godt repræsenteret ved de internationale stævner. Ved VM 1963 i Helsingborg med Johnny Nielsen, Bjarne Ansbøl og Arne Gjerløv, og i 1965 i Tammersfors med Johnny Nielsen og Arne Gjerløv, medens Johnny Nielsen havde Bjarne Ansbøl som ledsager til VM i Bukarest 1967.

Ved EM i Minsk 1967 og Vesterås 1968 deltog Johnny Nielsen og Flemming Kosakewitsch. Adskillige af vore brydere har deltaget i de genindførte nordiske mesterskaber, og i 1967 lykkedes det Flemming Kosakewitsch at vinde det første NM til Danmark i nyere tid.

Børge Simonsen var leder af det danske hold til Olympiaden i Tokyo 1964, men klubben havde ingen brydere med. Johnny Nielsen havde faktisk kvalificeret sig; men i sidste øjeblik ændrede man

Abraham Kurland

Nytårsstævne 1957. OM og VM Gustav Frei har Bjarne Ansbøl i bro.

indstilling. Til gengæld var Johnny Nielsen på det olympiske hold til Mexiko i 1968. Mange DAN-brydere har været med i de forskellige cup'er; men lad os nøjes med at notere, at Bjarne Ansbøl i 1963 blev nr. 2 og at Johnny Nielsen i 1965 og 1968 blev nr. 3 i Klippan Cup. En fin præstation var det af den kun 17-årige Brian Schüstein at vinde guld i fluevægt ved Maccabiaden i Tel Aviv i 1965.

Hertil kommer deltagelse i lands-, by- og andre unionskampe, som overhovedet ikke har været omtalt foran; men som har lagt meget beslag på vore brydere. Nedenfor bringes en statistik over antallet af landskampe, som vore brydere har haft, hvorimod vi endnu ikke har fået gjort unionskampene op.

Ved siden af alle disse officielle opgaver, har vi efterkommet mange indbydelser og haft de sædvanlige klubstævner – nytårs- og Tivolistævner m. m. Af nye bekendtskaber kan nævnes, at Klippan har gæstet os tre gange, og at vi i 1963 arrangerede to stævner med den stærke finske klub Helsingin Painimiehet. Endvidere besøg af ASV Siegfried, Hannover i 1964, af WISLOKA, Polen i 1965 og af ITALSIDER, Genova, til selve jubilæmsstævnet i Idrætshusets store sal den 7. september samme år. I 1966 afholdt vi sammen med CIK stævne med de to norske hold Ålesund og Porsgrund. To sejrrige holdture sydpå er der også blevet tid til. I 1962 kæmpedes i Bremen, Utrecht, og i Amsterdam mod Hercules. I 1968 dystede vi i Hamburg og Hannover.

Desværre tillader pladsen ikke en omtale af alle de gode DAN-brydere, der har været. Nogle mindes vi ved gennemgang af resultatlisterne; men mange, mange andre har været med til at holde skuden gående og brydekulturen i DAN i hævd.

I dag er situationen som omkring 1950. Kampholdet vandt DM-turneringen, og DAN blev bedste klub ved DM i 1969 foran HEROS, medens rollerne i 1970 blev byttet om. Og selv om HEROS i år havde forpagtet alt heldet, må vi se i øjnene, at den nærmeste fremtid tegner bedre for Frederiksværkerne end for os. Vi står nemlig igen og mangler en generation, fordi de fleste af de gode drenge fra omkring 1960 er sprunget fra undervejs.

Som for tyve år siden kan vi dog komme igennem en eventuel nedgangsperiode. Der er i de senere år gjort meget for at give kampbryderne den bedst mulige træning. Abraham Kurland, som var træner i sæsonen 1963/64, men afløstes af Bjarne Ansbøl i 1964/65, kom tilbage i foråret 1966, og virkede derefter til han i efteråret 1968 blev afløst af vor polske instruktør Tadeuzs Dabrowsky. Denne indsats, der kun har været mulig, fordi den er blevet støttet økonomisk af donatorer som Elo Reimer og Viggo Jensen, har givet tilgang af gode brydere, som i flere perioder har trænet i DAN, således at hullerne er blevet fyldt ud. Og ungdomsafdelingen er i dag mindst lige så stærk som omkring 1950.

Siden 1966 har Bjarne Ansbøl assisteret først af Erik Vestergård og i det sidste år af Johnny Nielsen, gjort et vældigt arbejde i drengeafdelingen, og med Vagn Jacobsen som leder, er drengene blevet skolet ved deltagelse i en lang række stævner, herunder en tur til Norge i år. Det har også givet bonus. Ved KM for drenge har vore, såvel i 1969 som 1970, vundet seks mesterskaber, i år tog „drengene" desuden fire junior- og to seniormesterskaber. Derimod blev DM for drenge en skuffelse; men sygdom og savnet af den smule held, der skal til, spillede ind. Dobbelt glædeligt var det derfor, at drengeholdet blev en overlegen vinder af den svensk-danske sekskantserie, der løber over 6 måneder, og slog så gode klubber som HEROS, Helsingør og de svenske Helsingborg, Klippan og Ekeby.

Her ligger fremtiden – kan vi gøre den interessant og morsom nok for disse unge mennesker, så de kan finde kvaliteterne i den dejlige sport, der hedder: græsk-romersk brydning?

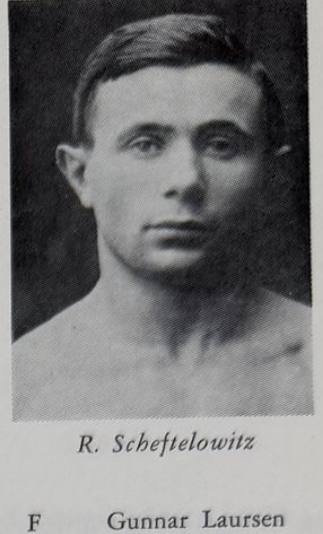

VM Toledo 1962. 1. Kolesov, Sovjet, 2. Ansbøl, DAN, 3. Selekmann, Tyrkiet.

Danmarksmestre og Københavnsmestre i brydning

Axel Tetens

R. Scheftelowitz

De første DM blev afholdt i 1899, hvor der var 3 vægtklasser. Siden er der uddelt 489 DM-medaljer. Heraf har DAN vundet 128, nærmest efter kommer SPARTA med 44, Århus AK med 41, HEROS med 38 og CIK og HERMOD, Kbh. med hver 27. I alt 44 klubber har vundet DM.

Ejgil Johansen, SPARTA, har æren af at have vundet flest, nemlig 13. Han efterfølges af Abraham Kurland, HAKOAH og Bagsværd med 12, Robert Voigt, SPARTA med 11 og Svend Nielsen, Århus AK med 10. Først på femtepladsen kommer DAN'erne Emil Larsen, Johs. Jacobsen og Gunnar Nielsen med 9, idet Johs. Jacobsen dog kun vandt de 5 som medlem af DAN. Med 8 DM står DAN'erne S. M. Jensen, Harald Christensen, der vandt dem i træk, Aage Meier og Bjarne Ansbøl, samt Poul Hansen, Århus AK og Kurt Madsen, HEROS. Johnny Nielsen, DAN har (foreløbig) 7 i træk i bantamvægt.

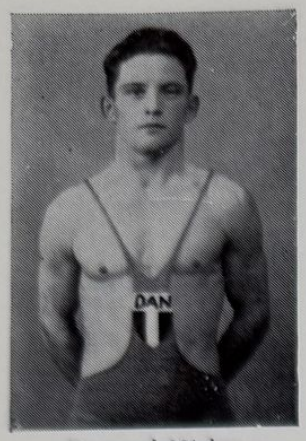
I 10-året 1961–70 har DAN erobret 20 DM, CIK 16 og HEROS 15, men selv om 2 af de 5 mesterskaber, HEROS fik i år, meget let kunne være havnet i DAN, er der meget der tyder på, at HEROS bliver bedst i 70'erne. Vore drenge har dog lov at mene noget andet.

Her er så vore danmarksmestre – 38 mand:

1903	S	Julius Jørgensen
1904	S	S. M. Jensen
1905	F	Oscar Mulvad
	S	S. M. Jensen
1906	S	S. M. Jensen
1907	M	Harald Christensen
1908	M	Harald Christensen
1909	M	Harald Christensen
1910	L	Oscar Mulvad
	M	Harald Christensen
	S	S. M. Jensen
1911	Lm	Anders Andersen
	M	Harald Christensen
	S	S. M. Jensen
1912	Lm	Anders Andersen
	M	Harald Christensen
	S	S. M. Jensen
1913	F	Carl Hansen (Bømervang)
	Lm	Anders Andersen
	M	Harald Christensen
	S	S. M. Jensen
1914	Lm	Anders Andersen
	M	Harald Christensen
	S	S. M. Jensen
1915	L	Emil Christensen
	Lm	Axel Tetens
	S	Emil Larsen
1916	S	Emil Larsen
1917	L	Fritz Christiansen
	Lm	Axel Tetens
	S	Emil Larsen
1918	B	Ruben Scheftelowitz
	Lm	Axel Tetens
1919	F	Vald. Nielsen
	Lm	Axel Tetens
	S	Emil Larsen
1920	B	Ruben Scheftelowitz
	Lm	Chas. Frisenfeldt
1921	Lm	Chas. Frisenfeldt
1922	Fl	Ruben Scheftelowitz
	L	Carlo Weinold
	M	Axel Tetens
1923	Fl	Ruben Scheftelowitz
	Lm	Johs. Jacobsen
	S	Emil Larsen
1924	Lm	Johs. Jacobsen
1925	Lm	Johs. Jacobsen
	S	Emil Larsen
1926	F	Aage Meier
	Lm	Johs. Jacobsen
	M	Ejnar Hansen
	S	Emil Larsen
1927	Fl	Daniel Schapiro
	F	Aage Meier
	M	Ejnar Hansen
	S	Emil Larsen
1928*)	F	Aage Meier
	S	Emil Larsen
1929	L	Aage Meier
	S	Ejnar Hansen
1930	Ls	Ejnar Hansen
1931	B	Poul Madsen
	L	Aage Meier
1932	M	Johs. Jacobsen
	Ls	Ejnar Hansen
1933	L	Emanuel Nielsen
	S	Ejnar Hansen
1934	F	Gunnar Laursen
	L	Emanuel Nielsen
	W	Gotfred Jensen
	Ls	Georg Martinsen
	S	Axel Jørgensen
1935	F	Gunnar Laursen
	M	Karl Eriksen
1937	Fl	Haakon Christensen
	L	Aage Meier
1939	W	Fritz Sørensen
1940	W	Fritz Sørensen
	M	Erik Jensen
	Ls	Gunnar Nielsen
1941	W	Fritz Sørensen
1942	W	Aage Meier
	Ls	Gunnar Nielsen
1944	L	Aage Meier
	W	Fritz Sørensen
	Ls	Gunnar Nielsen
	S	Egan Petersen
1945	W	Fritz Sørensen
	S	Gunnar Nielsen
1946	Ls	Gunnar Nielsen
1947	L	Jack Rasmussen
	W	Fritz Sørensen
1948	W	Henrik Hansen
	Ls	Erik Jensen
	S	Gunnar Nielsen
1949	W	Henrik Hansen
	Ls	Erik Jensen
	S	Gunnar Nielsen
1950	Ls	Gunnar Nielsen
1951	Ls	Gunnar Nielsen
1952	L	Jack Rasmussen
	Ls	Erik Jensen
1954	Ls	Arne Andersen
1958	W	Arne Gjerløv
	M	Bjarne Ansbøl
	S	Erik Jensen
1960	M	Jørgen Madsen
1962	B	Johnny Nielsen
	W	Bjarne Ansbøl
1963	B	Johnny Nielsen
	F	Jørgen Nielsen
	W	Bjarne Ansbøl
	M	Arne Gjerløv
1964	B	Johnny Nielsen
	M	Arne Gjerløv
1965	B	Johnny Nielsen
	W	Arne Gjerløv
	M	Bjarne Ansbøl
1966	B	Johnny Nielsen
	M	Bjarne Ansbøl
1967	B	Johnny Nielsen
	W	Bjarne Ansbøl
	M	Flemming Kosakewitsch
1968	B	Johnny Nielsen
	M	Flemming Kosakewitsch
1969	82	Bjarne Ansbøl
	90	Flemming Kosakewitsch
1970	82	Bjarne Ansbøl

*) L. Th. Garly, DAN, men DM-medaljen blev ikke uddelt.

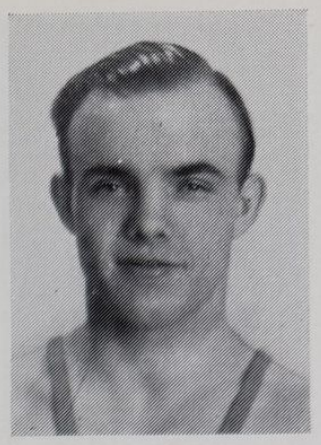
Se note side 17, spalte 3.

Emanuel Nielsen

Gunner Laursen

Haakon Christensen

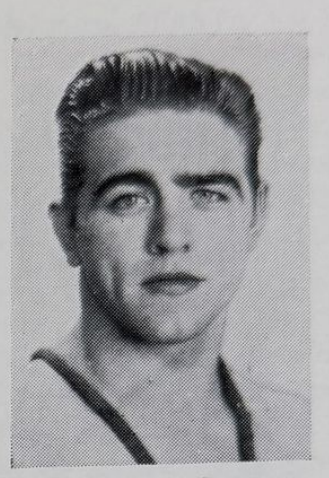
Københavnsmestre i brydning

Siden 1919 er der kåret 403 københavnsmestre. 71 brydere har vundet 172 KM til DAN. De øvrige er fordelt således: CIK 56, SPARTA 47, HAKOAH 38, HERMOD 37, Husum IF 33, THOR 8, Politiets I. 7, URSUS 2, ROLF, SKANDIA og IK „99" hver 1.

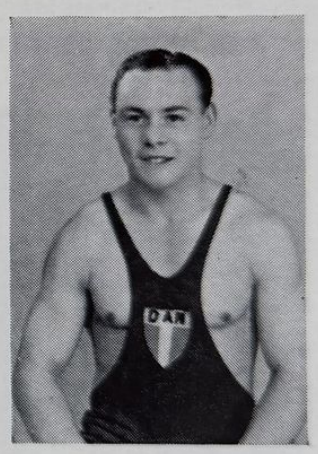
Individuelle topscorere er de to Spartanere Ejgil Johansen og Robert Voigt med hver 13, Bjarne Ansbøl har 11, og to andre DAN'ere Gunnar Nielsen og Johnny Nielsen har 10 sammen med Abraham Kurland og Isak Paikin fra HAKOAH, idet Paikins ene er vundet for CIK. Blandt vore kommer derefter Emil Larsen og Aage Meier med 9. Frits Sørensen med 8 og „store" Erik Jensen med 7.

Vore mestre er:

1919	B	Ruben Scheftelowitz
	F	Vald. Nielsen
	L	Anders Andersen
	Lm	Axel Tetens
	M	Johs. Eriksen
	S	Emil Larsen
1920	B	Ruben Scheftelowitz
	F	Vald. Nielsen
	L	Fritz Christiansen
	Lm	Chas. Frisenfeldt
	M	Johs. Eriksen
	S	Axel Tetens
1921	B	Ruben Scheftelowitz
	L	Vald. Nielsen
	Lm	Chas. Frisenfeldt
	M	Axel Tetens
	S	Emil Larsen
1922	Fl	Ruben Scheftelowitsch
	B	Marius Nielsen
	L	Carlo Weinold
	Lm	Chas. Frisenfeldt
	M	Axel Tetens
	S	Emil Larsen
1923	F	Ruben Scheftelowitz
	Lm	Johs. Jacobsen
	M	Axel Tetens
	S	Emil Larsen
1924	B	Richard Fabrowsky
	L	Alf Schalin
	Lm	Johs. Jacobsen
	S	Emil Larsen
1925	B	Chr. Hansen
	L	Alf Schalin
	Lm	Johs. Jacobsen
	M	Ejnar Hansen
	S	Emil Larsen
1926	B	Marius Nielsen
	F	Aage Meier
	L	Ewald Olsen
	Lm	Johs. Jacobsen
	M	Chas. Frisenfeldt
	S	Emil Larsen
1927	Fl	D. Schapiro
	B	Marius Nielsen
	F	Aage Meier
	M	Ejnar Hansen
	S	Emil Larsen
1928	F	Aage Meier
	L	Th. Garly
	S	Emil Larsen
1929	F	Aage Torgensen
	L	Aage Meier
	Lm	Georg Martinsen
	S	Ejnar Hansen
1930	L	Aage Meier
	Ls	Ejnar Hansen
	S	Aage Abraham
1931	B	Poul Madsen
	L	Aage Meier
1932	F	Gunnar Laursen
	M	Johs. Jacobsen
	Ls	Ejnar Hansen
	S	Anton Olufsen
1933	Fl	Daniel Schapiro
	F	Børge Simonsen
	L	Emanuel Nielsen
	M	Karl Eriksen
	Ls	Georg Martinsen
	S	Ejnar Hansen
1934	F	Gunnar Laursen
	L	Emanuel Nielsen
	W	Gotfred Jensen
	Ls	Georg Martinsen
	S	Axel Jørgensen
1935	Fl	Haakon Christensen
	F	Gunnar Laursen
	M	Karl Eriksen
1937	Fl	Haakon Christensen
	F	Børge Simonsen
	L	Aage Meier
	W	Ejnar Brandi
1938	Ls	Hj. Mortensen
1939	B	Elo Reimer
	W	Frits Sørensen
1940	Fl	Henning Petersen
	W	Fritz Sørensen
	M	Erik Jensen
	Ls	Gunnar Nielsen
1941	Fl	Henning Petersen

Gunnar Nielsen

Jack Rasmussen

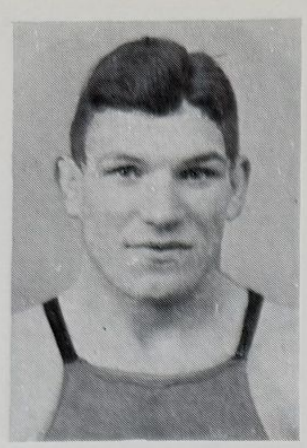
Vægtklasseinddelingen i brydning har udviklet sig således:

1899: Let-, mellem- og sværvægt
1905: Fjervægt
1908: Weltervægt (letmellemvægt)
1918: Bantamvægt
1922: Fluevægt
1930: Letsværvægt
1969: 2 48 kg (letfluevægt) og + 100 kg (supersværvægt).

DM 1970

I 1970 fik vi i øvrigt følgende placeringer:

52 kg nr. 2 Jørgen Chr. Jensen
62 kg nr. 2 Poul Bengtsson
nr. 3 Brian Schüstein
90 kg nr. 2 Flemming Kosakewitsch

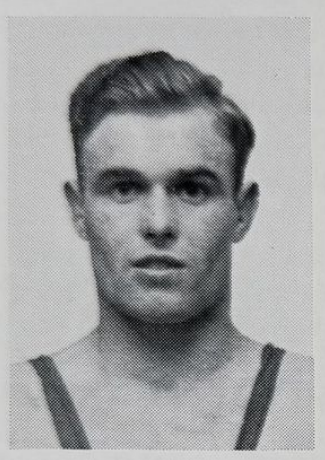
Einar Hansen

Georg Martinsen

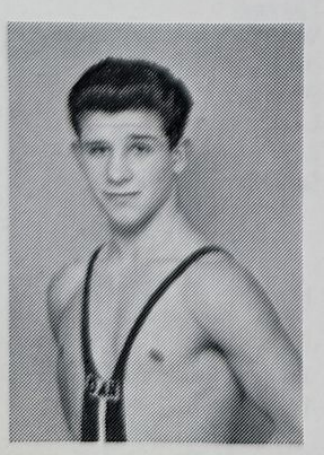
Gotfred Jensen

Jørgen Nielsen

Erik Vestergaard

„Lille" Erik Jensen

	W	Frits Sørensen
	Ls	Gunnar Nielsen
1942	W	Aage Meier
	Ls	Gunnar Nielsen
1943	W	Frits Sørensen
1944	Fl	Leif Schumann
	L	Aage Meier
	W	Frits Sørensen
	Ls	Gunnar Nielsen
	S	Egan Petersen
1945	L	Oscar Christensen
	W	Frits Sørensen
	Ls	Erik Jensen
	S	Gunnar Nielsen
1946	L	Jack Rasmussen
	W	Henrik Hansen
	Ls	Gunnar Nielsen
1947	Fl	Al Nielsen
	L	Jack Rasmussen
	W	Henrik Hansen
	Ls	Erik Jensen
	S	Egan Petersen
1948	W	Frits Sørensen
	S	Gunnar Nielsen
1949	L	Jack Rasmussen
	Ls	Erik Jensen
1950	L	Jack Rasmussen
	W	Henrik Hansen
	Ls	Gunnar Nielsen
1951	W	Henrik Hansen
	Ls	Gunnar Nielsen
1952	L	Jack Rasmussen
	W	Frits Sørensen
	Ls	Erik Jensen
1953	F	Erik Jensen
	Ls	Gunnar Nielsen
1954	L	Al Nielsen
	W	Henrik Hansen
1955	F	Erik Jensen
	S	Erik Jensen
1956	L	Bjarne Ansbøl
	W	Jørgen Madsen
1957	L	Ivan Gjermansen
	W	Arne Gjerløv
1958	W	Arne Gjerløv
	M	Bjarne Ansbøl
	S	Erik Jensen
1959	B	Johnny Nielsen
	W	Bjarne Ansbøl
	M	Arne Gjerløv
	Ls	Rogert Frederiksen
1960	W	Elo Petersen
	M	Jørgen Madsen
1961	B	Johnny Nielsen
1962	B	Johnny Nielsen
	W	Bjarne Ansbøl
1963	B	Johnny Nielsen
	F	Jørgen Nielsen
	W	Bjarne Ansbøl
	M	Arne Gjerløv
1964	B	Johnny Nielsen
	W	Bjarne Ansbøl
	M	Arne Gjerløv
1965	B	Johnny Nielsen
	W	Arne Gjerløv
	M	Bjarne Ansbøl
1966	B	Johnny Nielsen
	W	Erik Vestergaard
	M	Bjarne Ansbøl
1967	B	Johnny Nielsen
	W	Bjarne Ansbøl
1968	B	Johnny Nielsen
	M	Flemming Kosakewitsch
1969	48	Poul Nielsen
	57	Johnny Nielsen
	82	Bjarne Ansbøl
	90	Jørgen Mogensen
1970	48	Johnny Erlangsen
	57	René Køhn
	62	Poul Bengtsson
	82	Bjarne Ansbøl
	90	Flemming Kosakewitsch
	+ 100	Ole Chr. Jensen

Vægtklasser i brydning

Seniores	juniores	drenge
48 kg	45 kg	32 kg
52 –	48 –	34 –
57 –	52 –	36 –
62 –	56 –	39 –
68 –	60 –	42 –
74 –	65 –	se
82 –	70 –	jun.
90 –	75 –	
100 –	81 –	
+100 –	87 –	
	+87 –	

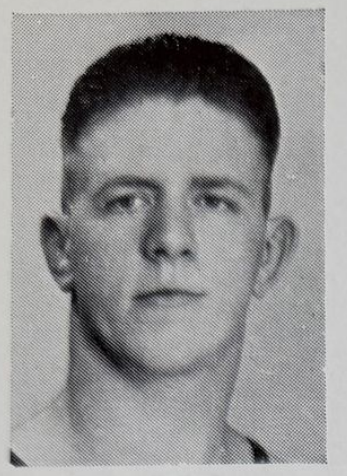
D.A.U.s Danmarksturnering

Efter en enkeltturnering i 1961/62, hvor 1. division blev vundet af HEROS foran DAN og ALSIA, startede den af D.I.F. godkendte dobbelturnering om DM for hold i sæsonen 1962/63. Resultaterne har i 1. division været:

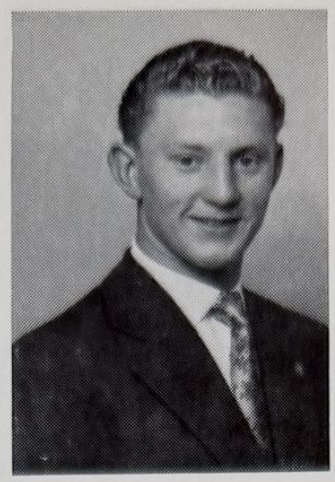
1962/63: CIK 15 points, HEROS 12, DAN 7, ALSIA 6, Nysted 0.

1963/64: DAN 13 points, CIK 13, HEROS 9, Herning 3, ALSIA 2.

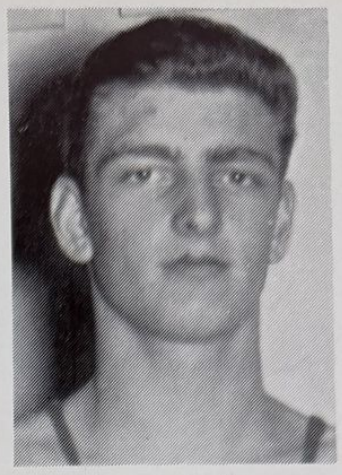
1964/65: CIK 16 points, Herning 10, DAN 6, HEROS 6, Horsens 2.

„Store" Erik Jensen

Arne Andersen

Jørgen Madsen

1965/66: CIK 11 points, HEROS 9, Herning 3, DAN 1, SPARTA 0.

1966/67: HEROS 16 points, DAN 10, Horsens 7, CIK 7, Herning 0.

1967/68: HEROS 16 points, CIK 11, DAN 7, Horsens 3, Husum IF 3.

1968/69: DAN 10 points, HEROS 10, VIKING 3, CIK 1, Horsens 0.

1969/70: HEROS 14 points, DAN 14, VIKING 8, Herning 4, CIK 0.

I 1965 stillede SPARTA og i 1968 Horsens ikke op ved turneringens begyndelse. 1969/70 kæmpedes i 10 vægtklasser. Vore danmarksmestre var i 1964: Allan Christensen, Johnny Nielsen, Jørgen Nielsen, Ivan Gjermansen, Bjarne Ansbøl, Arne Gjerløv, Jørgen Madsen og Hans Jørgen Jacobsen. I 1969 var det: Jørgen Chr. Jensen, Johnny Nielsen, Brian Schüstein, Ole Mogensen, Bjarne Ansbøl, Erik Vestergård Poulsen, Jørgen Mogensen og Flemming Kosakewitsch. Vi har i alt benyttet 38 brydere i disse kampe, og det bør nævnes, at „store" Erik Jensen, som vandt sit første DM for DAN i 1940, trådte til så sent som i 1965, da vigtige points skulle hentes hjem.

K.A.U.s holdturnering

Turneringen, der begyndte i 1918 og afvikledes sidste gang i 1967, er afholdt 49 gange, idet den ikke blev udkæmpet i 1952. DAN deltog ikke i 1918 og 1930.

Forløbet har været således:

1918	:	SPARTA
1919 – 1923	:	DAN
1924	:	HERMOD
1925 – 1926	:	DAN
1927	:	HERMOD
1928 – 1929	:	DAN
1930	:	SPARTA
1931 – 1935	:	DAN
1936 – 1938	:	SPARTA
1939 – 1940	:	DAN
1941	:	HAKOAH
1942 – 1951	:	DAN
1953	:	CIK
1954	:	HEROS
1955	:	Husum IF
1956 – 1958	:	HEROS
1959 – 1960	:	CIK
1961 – 1963	:	DAN
1964 – 1966	:	CIK
1967	:	HEROS

Det giver DAN 29 sejre, CIK 6, SPARTA og HEROS 5, HERMOD 2 og HAKOAH og Husum IF 1. Turneringen har i flere perioder været åben for de sjællandske klubber.

Landskampe i brydning

Her tænkes på egentlige holdkampe. I nedenstående statistik er således ikke medtaget kampe ved VM, EM og NM; ej heller deltagelse på „landsholdet" ved Klippan-Cup, ALSIA-Cup o. l. turneringer, hvor der starter rene klubhold.

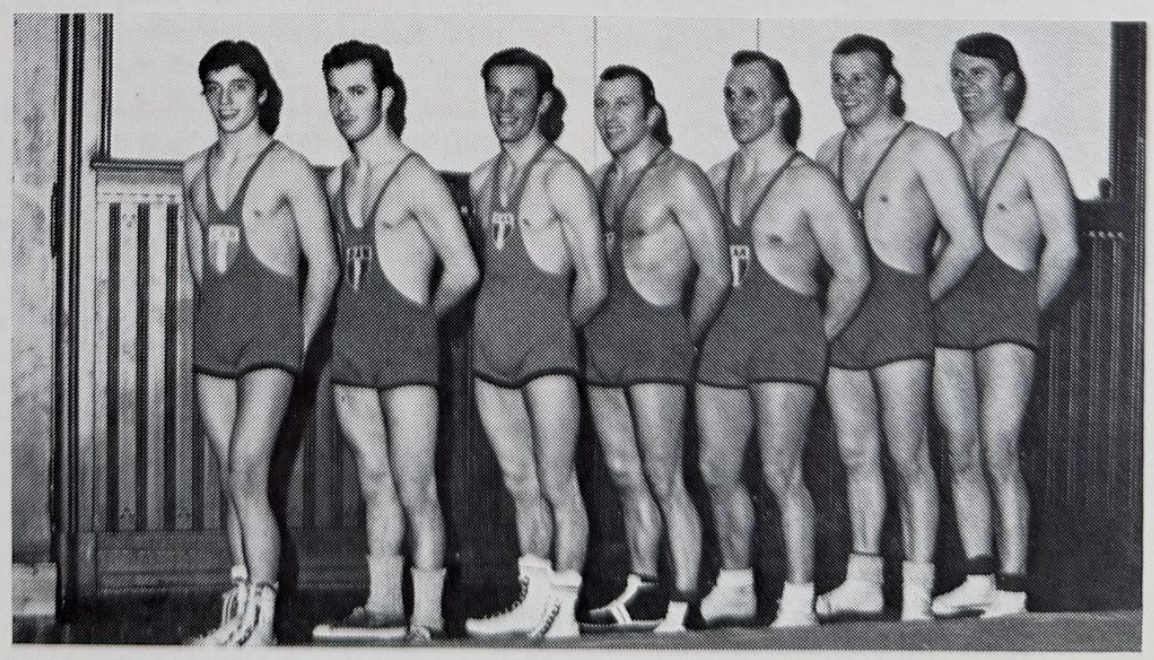
Den første landskamp blev afholdt i 1926, den sidste i marts 1966!

Ejgil Johansen, SPARTA har repræsenteret Danmark 23 gange og er nr. 1 på listen. Derefter følger vor egen Bjarne Ansbøl med 18, Alex Bürger, CIK og Walther Klemann, ALSIA med 16 samt Abraham Kurland, HAKOAH/BIF og Gunnar Nielsen, DAN med 14.

DAN har i øvrigt været repræsenteret ved: Henrik Hansen 13, „store" Erik Jensen 11, Johnny Nielsen 10, Frits Sørensen 8, Aage Meier og Arne Gjerløv 7, Egan Petersen og Emil Larsen 6, Evald Olsen, Al Nielsen og Ejnar Hansen 4, Georg Martinsen og Egon Møller 3, Jørgen Nielsen, Erland Nielsen, Karl Eriksen, Ove Madsen og Jack Rasmussen 2, Johs. Jacobsen, Aage Torgensen, Poul Madsen, Gunnar Laursen, Emanuel Nielsen, Peter Christensen, Daniel Schapiro, Th. Garly, Haakon Christensen, Arne Andersen og Jørgen Madsen 1.

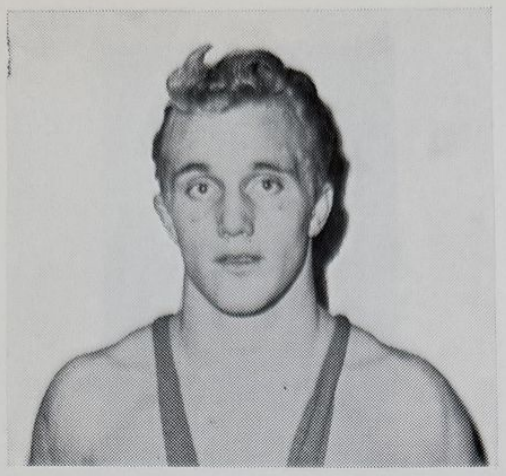
OM DM

Siden 1902 er der kun et år, hvor DAN ikke har haft en DM enten i brydning eller vægtløftning – det var i 1959.

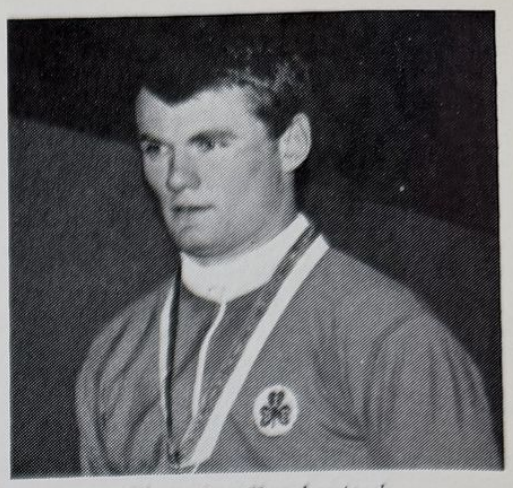

Klubmestre 1970. I klasserne 57–100 kg, fra v.: René Køhn, Brian Schüstein, Poul Bengtsson, Ole Mogensen, Bjarne Ansbøl, Jørgen Mogensen og Flemming Kosakewitsch.

Internationale mesterskaber - Brydning

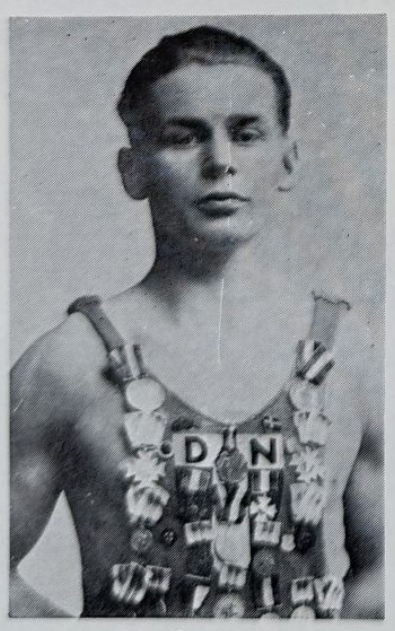
Bjarne Ansbøl

Flemming Kosakewitsch

Johs. Eriksen

Erland Nielsen

Olympiske Lege

1906	Athen	1 sværvægt	S. M. Jensen
1908	London	3 mellemvægt	Anders Andersen
		3 sværvægt	S. M. Jensen
1912	Stockholm	3 sværvægt	S. M. Jensen
1920	Antwerpen	3 letsværvægt	Johs. Eriksen
1948	London	3 weltervægt	Henrik Hansen

Verdensmesterskaber, (ikke afholdt 1912, 1914–19, 1923–49, 1951–52, 1954, 1956–57, 1959–60, 1964 og 1968).

1905	Berlin	1 sværvægt	S. M. Jensen
1907	Frankfurt a/M	1 mellemvægt	Harald Christensen
1908	Wien	3 letvægt	Harald Christensen *)
1910	Düsseldorf	3 mellemvægt	Harald Christensen
		3 sværvægt	S. M. Jensen
1911	Dresden	1 mellemvægt	Harald Christensen
	Wien	1 mellemvægt	Harald Christensen
	Berlin	2 mellemvægt	Harald Christensen
1921	Helsingfors	3 sværvægt	Emil Larsen
1922	Stockholm	3 letmellemvægt	Chas. Frisenfeldt
1962	Toledo	2 weltervægt	Bjarne Ansbøl

Europamesterskaber, (ikke afholdt 1899–01, 1908, 1915–20, 1922–23, 1928, 1932, 1936, 1940–46, 1948–1965).

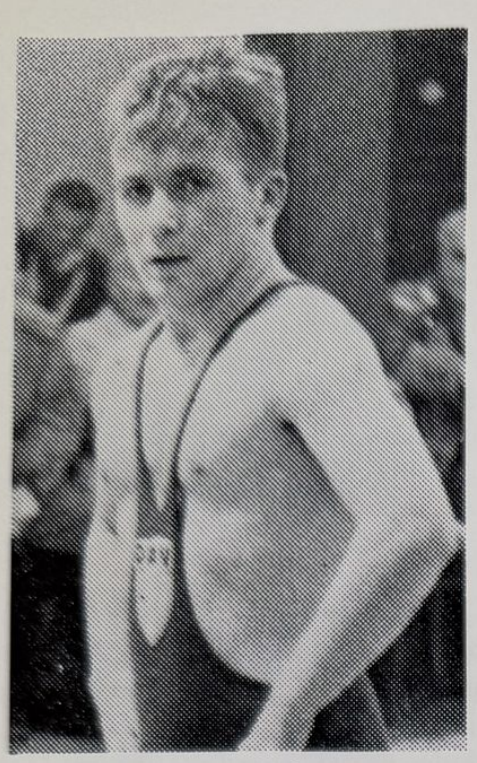
1907	København	2 letvægt	Arthur Petersen
		2 mellemvægt	Harald Christensen
		2 sværvægt	S. M. Jensen
1909	Malmø	1 mellemvægt	Harald Christensen
1910	Budapest	3 mellemvægt	Harald Christensen
1911	Budapest	1 mellemvægt	Harald Christensen **)
		1 sværvægt	S. M. Jensen **)
1913	Budapest	2 letsværvægt	Harald Christensen
1929	Dortmund	2 bantamvægt	Erland Nielsen
		2 fjervægt	Aage Torgensen
1930	Stockholm	2 letsværvægt	Ejnar Hansen
1935	København	3 fjervægt	Aage Meier

Skandinaviske og nordiske mesterskaber, (SkM afholdt 1896–98, NM afholdt 1918, 1919, 1920, 1921, 1923 og 1925, samt igen fra 1963).

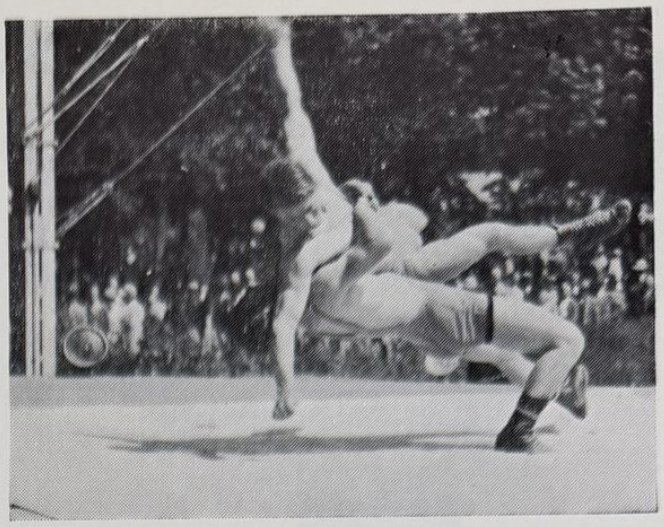
1898	København	1	L. P. Jensen
1918	Oslo (NM)	1 mellemvægt	Henrik Møller
1921	Helsingfors	1 sværvægt	Emil Larsen
1925	København	2 fjervægt	Aage Meier
1963	Oslo	3 bantamvægt	Johnny Nielsen
		2 mellemvægt	Arne Gjerløv
1965	Oulo (Finland)	2 bantamvægt	Johnny Nielsen
		2 mellemvægt	Bjarne Ansbøl
1967	Nykøbing F.	1 mellemvægt	Flemming Kosakewitsch
1968	Oslo	3 bantamvægt	Johnny Nielsen
		3 mellemvægt	Flemming Kosakewitsch

*) I følge D.A.U.s og K.A.U.s jubilæumshæfter; men Holger Laursen har ikke dette resultat med i jubilæumsskriftet 1945.

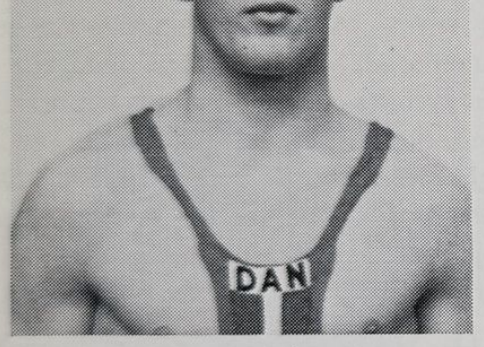
**)I følge D.A.U.s jubilæumshæfte og den svenske brydebog blev begge brydere europamestre; men Holger Laursen og K.A.U. har dem kun registreret som nr. 3.

Johnny Nielsen

Fra Tivoli

Arne Gjerløv

Harald Christensen og Henrik Hansen mødes i 1953 i USA, hvortil de begge udvandrede. H.C. i 1914, H.H. i 1955.

Jubilæumspokalen – til bedste bryder

1921	Emil Christensen
1922	Emil Larsen
1923	Johs Jacobsen
1924	Johs. Jacobsen
1925	Johs. Jacobsen
1926	Johs. Jacobsen
1927	Ejnar Hansen
1928	Aage Meier
1929	Erland Nielsen
1930	Ejnar Hansen
1931	Aage Meier
1932	Gotfred Jensen
1933	Børge Simonsen
1934	Gotfred Jensen
1935	Aage Meier
1936	Aage Meier
1937	Aage Meier
1938	Aage Meier
1939	Fritz Sørensen
1940	Erik Jensen
1941	Gunnar Nielsen
1942	Gunnar Nielsen
1943	Fritz Sørensen
1944	Fritz Sørensen
1945	Henrik Hansen
1946	Henrik Hansen
1947	Henrik Hansen
1948	Henrik Hansen
1949	Henrik Hansen
1950	Henrik Hansen
1951	Henrik Hansen
1952	Jack Rasmussen
1953	Jack Rasmussen
1954	Arne Andersen
1955	Jørgen Madsen
1956	Jørgen Madsen
1957	Bjarne Ansbøl
1958	Bjarne Ansbøl
1959	Bjarne Ansbøl
1960	Bjarne Ansbøl
1961	Bjarne Ansbøl
1962	Johnny Nielsen
1963	Bjarne Ansbøl
1964	Arne Gjerløv
1965	Bjarne Ansbøl
1966	Bjarne Ansbøl
1967	Flemming Kosakewitsch
1968	Johnny Nielsen
1969	Flemming Kosakewitsch
1970	Flemming Kosakewitsch

Andre idrætsgrene

I DAN's første år havde klubben også boksning på programmet, og i 1906 vandt Holger Petersen det danske mesterskab i letvægt.

Boksesporten døde imidlertid hen i 1912 på grund af lokalemangel, og et genoplivelsesforsøg mislykkedes, da man i 1918 mistede lokalet i Blågårdsgade.

Der blev også dyrket en del atletik; men en egentlig atletikafdeling har man aldrig haft, selv om flere af vægtløfterne har været interesseret i kasteøvelserne. Alligevel har DAN en danmarksmester i atletik, idet Anker Christensen i 1908 vandt i spydkast.

Interessen for svømning har også været stor, og et par år havde klubben en særlig svømmeafdeling. I øvrigt var en del af DAN's medlemmer med til at stifte Poloklubben af 1908.

Omkring 1933 gjorde nogle unge mennesker under ledelse af Egon H. Lange (!) et forsøg på at få oprettet en håndboldafdeling; men det mislykkedes.

Overvejelserne har ofte taget sigte på at finde noget, der kunne holde medlemmerne beskæftiget i ferietiden. I de senere år har fodbolden rullet lystigt på Fælleden, og efter spillernes egne udtalelser har vi næsten et landshold; men en fodboldafdeling bliver det dog næppe til.

Holger Petersen

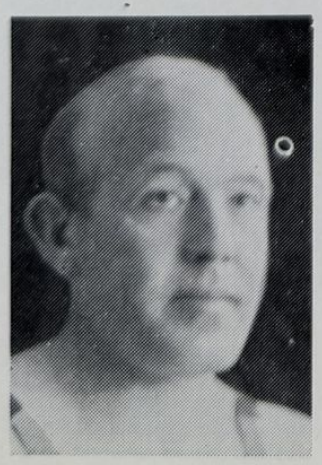
Stem, træk og stød

Johan Runge

Alf. Møller

Alfred Jensen

Det er vægtløftningens tre discipliner i dag; men sådan var det ikke i de første år i DAN. Redskaberne var kuglestænger og kugle, og øvelserne var andre, bl. a. sving med kugle.

I 1902 afholdtes det første danske mesterskab i vægtløftning, og det blev vundet af Julius Jørgensen, DAN, som året efter blev sværvægtsmester i brydning.

I 1909 indførte man to vægtklasser – over og under 75 kg – og fra 1918 fik vi seks vægtklasser. Fra 1906 til 1912 var Holger Laursen vor bedste atlet; men det blev ikke til flere mesterskaber, og i årene 1912–1922 lå vægtløftningen stille. Rigtig gang i arbejdet kom der først i 1927, da Alfred Møller blev danmarksmester i fjervægt.

Klubben fik tilgang af nogle dygtige atleter fra HERMOD, der nedlagde sin vægtløftningsafdeling, og ved indførelsen af månedlige træningskonkurrencer – kendt fra brydeafdelingen – fik man nye folk trænet op.

DAN's første stævne blev afholdt den 17. februar 1929 på Villa-Kaféen, hvor vi besejrede IK 99 i en klubmatch, hvortil der var gratis adgang. En måned efter holdt man stævne samme sted med deltagelse af to gode svenskere og verdensrekordholderen Walter Mang, ROLAND, Hamburg, som kom på genbesøg for en tur, Rolf Hoel og Alf. Jensen havde haft derned. Mang matchede med Svend Olsen, IK 99; der var fuldt hus mod entré, idrætslig succes og underskud.

I løbet af få år blev DAN en af de førende klubber. Man vandt en vandrepokal i triangelmatcher med IK 99 og ENIGHET, Malmø, og besejrede Landskrona; men selv om Knud Jensen udførte et stort arbejde, for at skabe interesse for vægtløftningen i de nærmeste provinsbyer, savnede man i længden fornyelse i konkurrencerne. Stort besøg og overskud fik man dog ved et fællesarrangement i 1932 med IK 99 med deltagelse af verdensmesteren Skobla, Prag.

Jubilæumsstævnet i 1935 var en klubmatch i Tivoli mod den svenske mesterklub Kalmar AK, der besejrede os knebent både her og i returmatchen.

På DAN's initiativ arrangeredes vægtløftningsugen i januar 1937, og klubben afholdt to stævner med deltagelse af Europas bedste mellemvægter Adolf Wagner, Essen, der også virkede som instruktør. Samme år arrangerede DAN den første atletdag, hvor alle landets vægtløftere kunne stille op for at score points til deres klub.

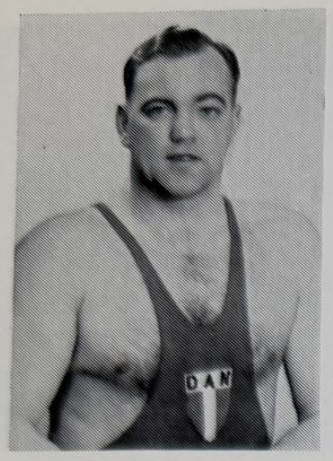
Vore sidste større arrangementer i trediverne var dels et Tivolistævne i 1939 og senere på året et rundskuestævne i Idrætshusets store sal med deltagelse af den svenske sværvægtsmester Harry Dahlgren, Stockholm, som dog ved begge lejligheder måtte se sig besejret af Otto Sørensen. Herudover havde man samarbejdet med IK 99 og sjællandske klubber som ROLF, Næstved og Holbæk AK.

Da landet blev besat og klubberne henvist til nationale konkurrencer, kom også Helsingør, Fensmark og DANIA, Lyngby med, og vi fik en række Triangelmatcher Sjælland - IK 99 - DAN.

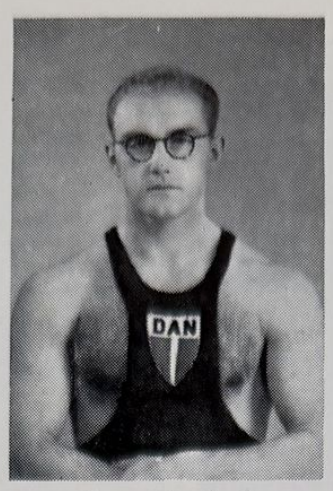
Uden for klubstævnerne havde vore bedste folk udbytte af det landskampsamarbejde, der var kommet i gang med Sverige i 1931, og så sent som den 7. marts 1943 lykkedes det at gennemføre den første af disse landskampe på dansk grund. Her satte Otto Sørensen ny nordisk rekord i stem med 117,2 kg, og han var i disse år Nordens bedste sværvægter.

Som trænere virkede før og under krigen Knud Jensen sammen med Rolf Hoel, Georg Brinkmann og Martin Jørgensen.

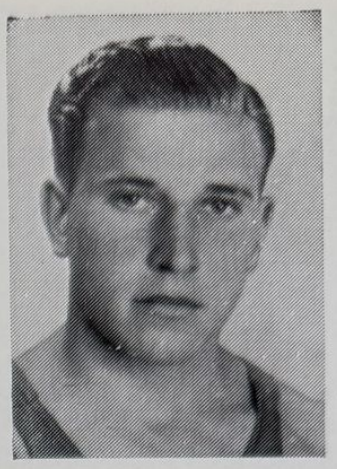
Straks efter besættelsen blev Knud Jensen af det svenske forbund inviteret til at deltage i et udbytterigt kursus i Bosön. Den inspiration, han fik her, kom i rigt mål DAN til gode, idet Knud Jen-

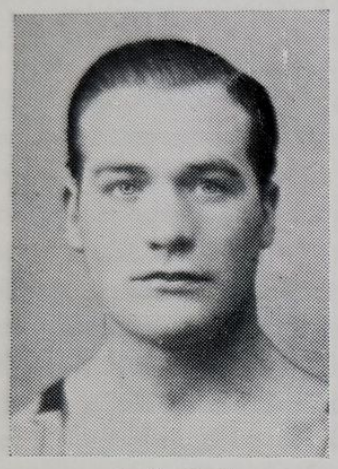
Erwin Oesten

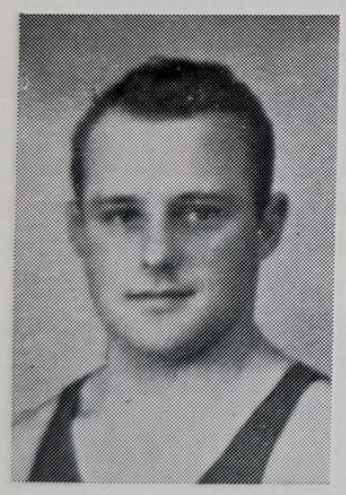
Egon Auerbach

Niels Petersen

Rolf Hoel

Otto Petersen

Otto Sørensen

sen til ind i 1960'erne stillede sig til rådighed som instruktør for vore vægtløftere.

I øvrigt fik afdelingen et vældigt opsving i årene efter krigen. DAN havde fire deltagere på landsholdet mod Sverige i august 1945.

Året efter deltog Niels Petersen i styrkesportens arrangement i KB-hallen, og for et begejstret publikum opnåede han med 387,5 kg det hidtil bedste trekampresultat i Norden. Senere på året blev Johan Runge nr. 5, Jørgen Fryd Petersen nr. 6 og Niels Petersen nr. 4 i henholdsvis fjer-, let- og sværvægt ved VM i Paris. 1947 deltog Johan Runge, Egon Auerbach, Ervin Oesten og Niels Petersen ved EM i Helsingfors, hvor sidstnævnte blev nr. 2 i sværvægt.

Ved Olympiaden i London 1948 var vi repræsenteret ved Johan Runge, som blev nr. 7 i fjerv., Jørgen Fryd Petersen nr. 10 i lv. og Niels Petersen nr. 6 i sv.

To europamestre 1949

Den store succes opnåede Johan Runge og Niels Petersen ved VM og EM i Haag i 1949, hvor de begge blev nr. 2 i VM og vandt EM – det var en meget stor dag for DAN. Den blev dog overgået i 1951, da Johan Runge blev europamester og løftede det samme som verdensmesteren Gouda fra Ægypten; kun den omstændighed, at Runge vejede 600 gram mere end Gouda, skilte ham fra VM-titlen. Den præstation indbragte Johan Runge B.T.s guldmedalje for bedste idrætspræstation i 1951. Niels Petersen deltog også og blev nr. 8 i VM og nr. 5 i EM.

Sideløbende med disse imponerende resultater gik klubarbejdet sin vante gang. På den hjemlige arena stod de sædvanlige hårde slag med 99'erne. Efter 4 holdsejre snuppede vi i 1945 en pokal fra dem; det gik også i 1946, men i 1947 trak de lilla atleter det længste strå. Samarbejdet med de sjællandske klubber fortsatte, ligeså med Malmø AK, Landskrona og Kalmar, og der blev knyttet nye forbindelser med Århus AK. I København arrangeredes stævner med PI, THOR og Sporvejenes IF.

I oktober 1947 afholdt vi fireklubmatch med IK 99, Stockholms AK og Södermalms AK. Vi vandt, men måtte ved returmatchen året efter i Stockholm se os besejret af hjemmeholdet.

D.V.F. skabte også forøget aktivitet på hjemmefronten, da man i 1948 indførte DM i trekamp I samt landsholdturneringen, hvorved månedskonkurrencen fik større betydning. Samme år optoges landskampforbindelse med Norge, hvor 3 DAN'ere deltog.

I 1951 indførtes mellemsværvægt, og samtidig tog man officielt body-building på programmet.

Om efteråret samme år forsøgte vi os med et stævne i Idrætshuset vestibule i håb om at finde et egnet lokale af en passende størrelsesorden. Det blev en succes, og vi vandt 4–3 over et nyt bekendtskab Stockholms SIF. 14 dage senere besejrede vi et andet nyt hold Åbo med 5–1.

De fremragende resultater gav mange udenlandske indbydelser til vore bedste folk. Niels Petersen var således i Holland og Finland, og Johan Runge var flere gange i England, hvor han løftede på Wembley stadion. At vore atleter tillige måtte give et utal af opvisninger, medvirkede uden tvivl til, at vi fik en vældig tilgang, som bevirkede, at DAN tog body-building på programmet i 1952.

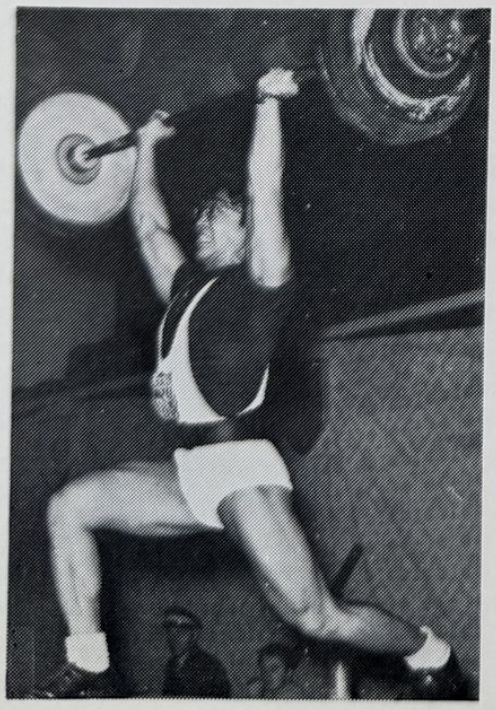
Den frygtelige katastrofe på Holmen sidst på året 1951 ramte også DAN. Niels Petersen var som brandmand med i redningsarbejdet, da der indtraf en eksplosion, hvorved hans rygsøjle blev beskadiget. Efter lægens udsagn var hans store fysik antagelig skyld i, at han overlevede.

Nils Petersen løfter

Johan Runge og Jack Rasmussen i Olympiadetøjet, model 1952

Tommy Kono i 2-arms stød

Johan Runge blev herefter ene om at repræsentere DAN i vægtløftning ved Olympiaden i 1952 i Helsingfors, hvor han blev nr. 7 og næstbedste europæer i letvægt.

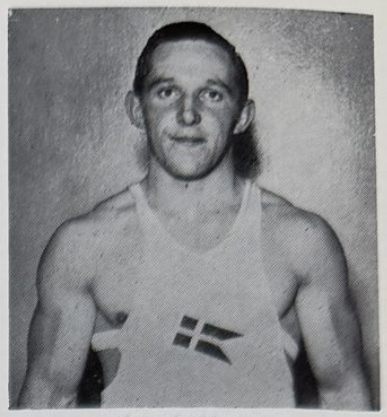
Men Niels Petersen vendte tilbage. Som idrætsmand kendte han betydningen af at holde sig i form, og så godt, som han nu kunne, havde han trænet hele tiden under sit sygeleje. Derfor kunne han allerede den 14. september stille op i klubmesterskaberne og sætte to danske rekorder. Det var en indsats, der samme aften fik Gunnar Hansen til at udtale i radioen, at præstationer som Lis Hartels og Niels Petersens gav én troen på, at idrætten har sin gavnlige mission.

Tommy Konos' to besøg

Tivolistævnet den 10. august 1952, til hvilket vi havde inviteret Landskrona og den østrigske mester Flenner, som for en tid boede i Roskilde, fik uventet det helt store internationale islæt. Den olympiske mester i letvægt Tommy Kono, USA og hans landsmand i letsværvægt Clyde Emritz opholdt sig tilfældigt i byen og ville gerne deltage, og selvfølgelig var Kono en stor oplevelse for tilskuerne. Samtidig skabtes den kontakt, der gav anledning til de to amerikaneres deltagelse i storstævnet i Idrætshusets store sal den 10. oktober, hvor der blev sat flere rekorder.

Foruden Tommy Konos 3 verdensrekorder 112,9 kg i stem og 367,5 kg forbedret til 377,9 kg i trekamp, satte en lige så veloplagt Niels Petersen 7 danske rekorder i højre arms træk og venstre arms stød. Senere samme år optrådte Niels Petersen i fjernsynet, hvor han også satte rekord.

I marts 1953 havde vi besøg af Göteborg Kraftsports Klub, som blev besejret med 2015 kg mod 1905. På DAN's hold debuterede den fra Århus AK indvandrede Jens Jørn Mortensen, som senere på året placerede sig som nr. 3 i msv. ved EM i Stockholm.

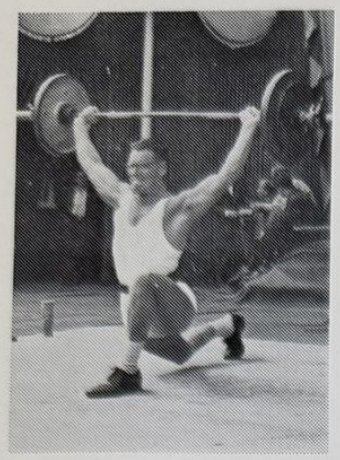
Jens J. Mortensen

Ved VM i Wien 1954 deltog Niels Petersen og Jens J. Mortensen, og sidstnævnte var også med ved VM i München i 1955; men de opnåede resultater var ikke særlig gode. Jubilæumsåret 1955 blev et virkeligt godt år med 4 DM, 5 KM, 5 jun. DM, 5 jun. KM og 5 begyndermesterskaber. Man kunne med sindsro se fremtiden i møde, mente man; men desværre varede det ikke så længe, før visse svaghedstegn viste sig i form af manglende interesse for det administrative arbejde. I oktober 1956 havde man besvær med at få valgt et sportsudvalg, og det kom efterhånden til at præge arbejdet, at de skiftende udvalgsformænd oftere og oftere manglede den nødvendige hjælp til arrangementerne.

Foreløbig gik det imidlertid godt. Nye forbindelser blev knyttet. Allerede i 1953 var man kommet i samarbejde med de nye klubber i Allerød, Bagsværd og VIKING, hvoraf de to sidste i de senere år har fået en fremtrædende placering i dansk vægtløftning. I 1956 kom STJERNAN fra Lokeby ved Kalmar, Karlskrona og den norske klub Larvik på besøg.

Ved EM i Helsingfors 1956 blev Jens J. Mortensen nr. 10 i msv., og kort efter rejste han tilbage til Århus. Johan Runge vendte tilbage til de store stævner i 1957, og placerede sig som nr. 7 i lv. ved EM i Katowice i Polen; men siden Bent Hannibal deltog i sværvægt ved VM i Stockholm 1958, hvor han blev nr. 11, har DAN ikke haft deltagere med i disse stævner.

Det var ventet, at Bent Hannibal skulle blive den første DAN'er, som nåede 400 kg, og med det formål at presse ham hertil, hentede man Svend Bormann ned fra Stockholm til Tivolistævnet 1958. Det blev dog kun til 395 kg, og vi har stadig de 400 kg til gode. Endnu i 1958 var der et livligt samkvem med andre klubber, bl. a. de sjællandske, den nye

Mogens Pahl

John Henriksen

klub GOTHA og den svenske Limhamn; men derefter blev aktiviteten mindre.

I 1961 og de følgende år var der kun få stævner, og selv om klubben stadig vandt holdturneringen og havde deltagere på repræsentative hold, var det stort set den gamle garde, der gik igen. I sæsonen 1963/64 mistede vi førstepladsen i holdturneringen uden udsigt til at genvinde den. Vore to hold placerede sig som nr. 4 og 7 i 1. division; men året efter måtte 2. holdet rykke ud af divisionen, idet flere af de bedste af de yngre atleter havde skiftet klub. Til sæsonen 1965/66 havde man kun tilmeldt holdet i 1. division og et i 5. division (specialpuljen), og da turneringen var forbi, havde vi ikke længere noget hold i 1. division. Synd for alt det, der her var bygget op; men diagnosen var let at stille – ledermangel.

Det havde også vist sig vanskeligt at skaffe trænere. Foruden Knud Jensen havde i perioder Hans Neumann, Mogens Pahl, Walter Johansen, Kaj Samson Hansen, Erik Hansen og Niels Skov virket som instruktører; men til tider havde det været svært at få sat tingene i system.

En jubilæumsgave

I 1966 var det galt igen; men om efteråret trådte Erik Rosenkrantz-Theil til og fik samling på tropperne, således at landsturneringen kunne gennemføres med 3 hold. Samtidig kom der lidt flere stævner, bl. a. et besøg i efteråret 1957 af Karlstad med returmatch i 1968. Flemming Skov gennemgik i 1967 et trænerkursus og har siden været til stor gavn i vægtsalen, ligesom man fra marts 1967 begyndte at notere klubjuniorrekorder for at animere de unge løftere. Endvidere har starten af KVH-turneringen i efteråret 1968 – hvad man i øvrigt måtte mene om reglerne – givet vore unge atleter en ekstra mulighed for at komme i kamp. Af ikke-københavnske klubber har vi i de seneste år navnlig haft samarbejde med ROLF, Næstved, ENIGHED, Holbæk og Landskrona.

Nye talenter er også dukket op, såsom Carl E. Christensen, som vandt jun. DM i 1969, og John Henriksen, der efter at være blevet nr. 2 i 1969, blev dansk seniormester i bantamvægt i år – en virkelig jubilæumsgave.

Bredden er imidlertid ikke, som vi kunne ønske den; men vi har dog stadigvæk et hold med i landsturneringens 2. division, og så har vi vel lov til at håbe på, at nogle af vore ældre vægtløftere får lyst til at give et nap med, for der er hvert år mange, som stikker hovedet indenfor for at dyrke styrkesport.

Øverst fra v.: Alf. Møller, DAN, Rolf Hoel, DAN.
Alfr. Jensen, DAN, Svend Olsen, IK 99.
Eric Jönsson, Malmø, Walter Mang, Hamburg, Fabian Lindskog, Malmø.

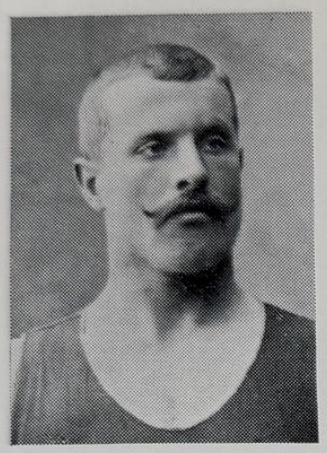
Landskampe i vægtløftning

Før 2. verdenskrig havde man kun landskampe med Sverige; men efter krigen er samarbejdet med andre nationer udvidet betydeligt.

Det er dog sammenlignet med andre idrætsgrene beskedne tal, vægtløfterne kommer op på med hensyn til deltagelse i rene landskampe. I spidsen ligger Roy Kerol, JYDEN med 13; derefter følger Jørgen Moritzen, IK 99 og Svend Aa. Jensen, IK 99 med 11 samt Jens J. Mortensen, Århus AK og DAN 10, (heraf 4 for DAN).

John Henriksen blev den 26. DAN'er på landsholdet. Vore deltagere har været: Niels Petersen 9, Johan Runge 8, Egon Auerbach og Erik Hansen 7, Knud Jensen og Otto Sørensen 6, Bent Hannibal 3, Otto Petersen, Veinholt Rithamer og Ervin Oesten 2, Alf. Møller, Alf. Jensen, Wm. Kongsbak, Wm. Hagemeister Kaj Sørensen, Erik Rosenkrantz-Theil, Niels Skov, Jørgen Fryd Petersen, Ib Nielsen, Leif Andreasen, Bertil Oesten, John Rasmussen, Mogens Pahl, Leif Wessmann Olsen og John Henriksen 1.

Danmarks- og Københavnsmestre i vægtløftning:

Jul. Jørgensen

Wm. Kongsbach

Kai Sørensen

DM i vægtløftning – trekamp II

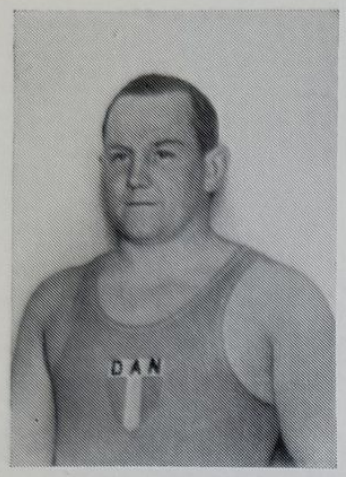
I 1902 udregnedes resultatet i points. 1908–09 udkæmpedes konkurrencen som trekamp bestående af sving og træk i bedste arm og stød i to arme. Derefter kæmpedes i olympisk femkamp, og fra 1930 i olympisk trekamp. I 1951 kom mellemsværvægt til, og i år fluevægt og supersværvægt. I den sidste klasse kåredes dog ingen mester.

Af 364 titler er 89 vundet af DAN; derefter følger IK 99 med 81, Århus AK med 49, JYDEN, Ålborg, med 48 og THOR, Kbh. med 17. I alt har 23 klubber vundet DM.

DAN's DM er vundet af 29 atleter; Niels Petersen vandt 13 DM i denne disciplin, Johan Runge har 9, Knud Jensen og Otto Sørensen 8, medens Egon Auerbach har 7.

Vore DM er vundet således:

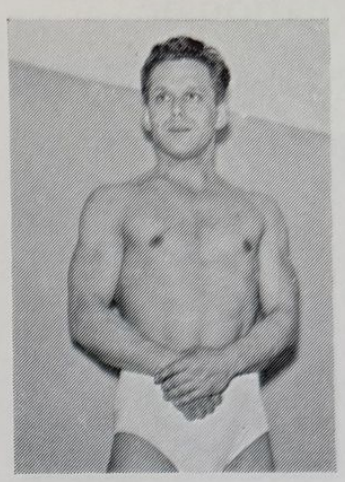
1902		Julius Jørgensen	–
1927	F	Alfred Møller	312,5
1928	L	Alfred Jensen	360
	Ls	Rolf Hoel	418,5
1929	Ls	Knud Jensen	357,5
	S	Rolf Hoel	405
1930	M	Alfred Jensen	280
	S	Rolf Hoel	300
1931	M	Alfred Jensen	272,5
1932	M	Otto Petersen	277,5
1933	F	Wm. Kongsbach	247,5
	M	Knud Jensen	292,5
	Ls	Otto Petersen	292,5
	S	Wm. Hagemeister	310
1934	M	Otto Petersen	298,2
	Ls	Knud Jensen	303
	S	Rolf Hoel	323
1935	M	Otto Petersen	292,5
	Ls	Knud Jensen	300
1936	B	Axel Lorentzen	227,5
	M	Knud Jensen	297,5
	Ls	Svend Nilsson	305
	S	Victor Petersen	332,5
1937	Ls	Knud Jensen	312,5
	S	Otto Sørensen	335
1938	M	Knud Jensen	297,5
	S	Otto Sørensen	342,5
1939	Ls	Knud Jensen	310
	S	Otto Sørensen	352,5
1940	M	Kaj Sørensen	290
	Ls	Niels Petersen	320
	S	Otto Sørensen	335
1941	M	Kaj Sørensen	307,5
	Ls	Niels Petersen	330
1942	M	Kaj Sørensen	317,5
	Ls	Niels Petersen	330
	S	Otto Sørensen	345
1943	M	Kaj Sørensen	310
	Ls	Poul Gervø	332,5
	S	Otto Sørensen	352,5
1944	B	Martin Jørgensen	232,5
	Ls	Niels Petersen	340
	S	Otto Sørensen	362,5
1945	M	Leif Wessmann-Olsen	312,5
	Ls	Niels Petersen	350
	S	Otto Sørensen	357,5
1946	F	Johan Runge	285
	Ls	Poul Gervø	307,5
	S	Niels Petersen	390
1947	L	Johan Runge	317,5
	Ls	Egon Auerbach	325
	S	Niels Petersen	375
1948	L	Johan Runge	300
	Ls	Egon Auerbach	347,5
	S	Niels Petersen	362,5
1949	L	Jørgen Fryd Petersen	300
	Ls	Egon Auerbach	330
	S	Niels Petersen	385
1950	L	Jørgen Fryd Petersen	292,5
	Ls	Egon Auerbach	320
	S	Erwin Oesten	350
1951	L	Johan Runge	305
	Ls	Niels Petersen	340
	S	Erik Theil	330
1952	F	Ib Nielsen	245
	L	Johan Runge	317,5
	S	Erwin Oesten	330
1953	L	Johan Runge	297,5
	S	Niels Petersen	357,5
1954	Ls	Jens J. Mortensen	342,5
	Ms	Niels Petersen	350
1955	F	Leif Andreasen	260
	Ls	Egon Auerbach	330
	Ms	Niels Petersen	350
	S	Jens J. Mortensen	362,5
1956	Ls	Egon Auerbach	337,5
	Ms	Jens J. Mortensen	365
1957	M	Johan Runge	340
	Ls	Egon Auerbach	345
1958	B	Niels Skov	215
	L	Johan Runge	327,5
	M	Erik Hansen	350
	S	Bent Hannibal	382,5
1960	M	Erik Hansen	332,5
1961	M	Erik Hansen	342,5
1962	L	Johan Runge	327,5
	S	Bent Hannibal	382,5
1964	M	Erik Hansen	345
1970	B	John Henriksen	245

Leif Wessmann-Olsen

Niels Skov

Leif Andreasen

DM i vægtløftning – trekamp I

Dette mesterskab, der kun afholdtes i årene 1948–51, bestod i træk og stød i en arm vekselvis og stød i to arme.

25 mesterskabsmedaljer fordeltes med 14 til DAN, 7 til IK 99, 3 til JYDEN og 1 til Vejle AK.

For DAN vandt Niels Skov, Jørgen Fryd Petersen og Erwin Oesten 3, Egon Auerbach og Niels Petersen 2 og Leif Andreasen 1. Nedenfor ses hvornår:

1948	B	Niels Skov	202,5
	Ls	Egon Auerbach	280
	S	Niels Petersen	310
1949	B	Niels Skov	195
	L	Jørgen Fryd Petersen	262,5
	S	Erwin Oesten	300
1950	B	Niels Skov	200
	L	Jørgen Fryd Petersen	257,5
	Ls	Egon Auerbach	285
	S	Erwin Oesten	292,5
1951	F	Leif Andreasen	207,5
	L	Jørgen Fryd Petersen	252,5
	Ms	Niels Petersen	307,5
	S	Erwin Oesten	280

KM i vægtløftning – trekamp II

Desværre er vi ikke i besiddelse af en fuldstændig fortegnelse over KM i vægtløftning; men vore egne Københavnsmestre kender vi.

Det er blevet til 128 KM vundet af 35 atleter. Niels Petersen hjemførte 14, Johan Runge har 11, Niels Skov 10, Otto Sørensen og Egon Auerbach 9 og Knud Jensen 8.

Listen ser i øvrigt således ud:

1922	S	Sven Johansen	456
1927	F	Alfred Møller	295
1928	F	Alfred Møller	330,5
	L	Alfred Jensen	347,5
	Ls	Rolf Hoel	415
1929	B	Eigil Hansen	267,5
	F	Wm. Kongsbach	315
	L	Alfred Jensen	390
	Ls	Knud Jensen	372,5
1930	B	Eigil Hansen	190
	F	Wm. Kongsbach	222,5
	L	Alfred Møller	252,5
	M	Alfred Jensen	270
	S	Rolf Hoel	280
1931	B	Eigil Hansen	190
	F	Wm. Kongsbach	232,5
	L	Alfred Møller	252,5
	M	Alfred Jensen	270
	S	Wm. Hagemeister	292,5
1932	B	Eigil Hansen	192,5
	F	Wm. Kongsbach	242,5
	L	Viggo Kjerulff	252,5
	M	Otto Petersen	280
1933	B	Eigil Hansen	205
	F	Wm. Kongsbach	237,5
	M	Knud Jensen	277,5
	Ls	Otto Petersen	285
	S	Wm. Hagemeister	305
1934	M	Otto Petersen	280
	Ls	Knud Jensen	312,5
	S	Rolf Hoel	330
1935	B	Axel Lorentzen	222,5
	M	Otto Petersen	300
	Ls	Knud Jensen	300
	S	Otto Sørensen	335
1936	B	Axel Lorentsen	222,5
	L	Herm. Rasmussen	275
	M	Knud Jensen	302,5
	Ls	Svend Nilsson	292,5
	S	Victor Petersen	345
1937	Ls	Knud Jensen	302,5
	S	Otto Sørensen	342,5
1938	M	Knud Jensen	298,5
	S	Otto Sørensen	342,5
1939	Ls	Knud Jensen	305
	S	Otto Sørensen	352,5
1940	M	Kaj Sørensen	300
	Ls	Niels Petersen	317,5
	S	Otto Sørensen	357,5
1941	M	Kaj Sørensen	307,5
	Ls	Niels Petersen	327,5
1942	M	Kaj Sørensen	315
	Ls	Niels Petersen	317,5
	S	Otto Sørensen	337,5
1943	M	Kaj Sørensen	305
	Ls	Niels Petersen	325
	S	Otto Sørensen	355
1944	B	Martin Jørgensen	227,5
	M	Leif Wessmann-Olsen	300
	Ls	Niels Petersen	332,5
	S	Otto Sørensen	360
1945	M	Leif Wessmann-Olsen	307,5
	Ls	Niels Petersen	342,5
	S	Otto Sørensen	347,5
1946	F	Johan Runge	282,5
	Ls	Poul Gervø	317,5
	S	Niels Petersen	377,5
1947	Ls	Egon Auerbach	320
	S	Niels Petersen	380
1948	B	Leif Andreasen	225
	L	Johan Runge	315
	Ls	Egon Auerbach	330
	S	Niels Petersen	367,5
1949	B	Niels Skov	227,5
	F	Martin Jørgensen	225
	L	Jørgen Fryd Petersen	300
	Ls	Egon Auerbach	322,5
	S	Niels Petersen	382,5
1950	B	Niels Skov	230
	Ls	Egon Auerbach	312,5
	S	Niels Petersen	390
1951	B	Niels Skov	220
	L	Johan Runge	300
	Ls	Niels Petersen	345
	Ms	Egon Auerbach	335,5
	S	Erwin Oesten	322,5
1952	B	Niels Skov	227,5
	L	Jørgen Fryd Petersen	300
	M	Johan Runge	317,5
	Ms	Erik Theil	305
	S	Egon Auerbach	325
1953	B	Niels Skov	225
	Ms	Niels Petersen	350
	S	Erwin Oesten	320
1954	B	Niels Skov	225
	S	Erwin Oesten	315
1955	B	Niels Skov	217,5
	F	Leif Andreasen	260
	Ls	Egon Auerbach	317,5
	Ms	Niels Petersen	360
	S	Jens J. Mortensen	367,5
1956	B	Niels Skov	225
	L	Johan Runge	300
	Ls	Egon Auerbach	332,5
	Ms	Jens J. Mortensen	360
1957	L	Johan Runge	330
	Ms	Egon Auerbach	342,5
	S	Bent Hannibal	362,5
1958	F	Elmont Jørgensen	265
	M	Erik Hansen	327,5
	S	Bent Hannibal	390
1959	B	Niels Skov	215
	L	Johan Runge	292,5
1960	B	Niels Skov	222,5
	L	Johan Runge	300
	M	Erik Hansen	330
	Ms	Mogens Pahl	327,5
1961	L	Johan Runge	310
	M	Erik Hansen	330
	Ls	Jørgen Gebuhr	320
1962	L	Johan Runge	310
	M	Erik Hansen	340
	S	Bent Hannibal	377,5
1963	F	Elmont Jørgensen	270
	L	Johan Runge	300
	M	Erik Hansen	352,5
1964	F	Carl Højgaard	240
1965	L	Erling Nielsen	302,5

Internationale mesterskaber - Vægtløftning

Johan Runge fik i 1951 BT's guldmedalje for bedste danske idrætspræstation. Her er Johan og frue ved kåringen sammen med chefredaktør Harry Bendixen (th.) og sportsredaktør Munk Jensen (bagved).

Jens J. Mortensen

Jørgen Fryd Petersen

Verdensmesterskaber

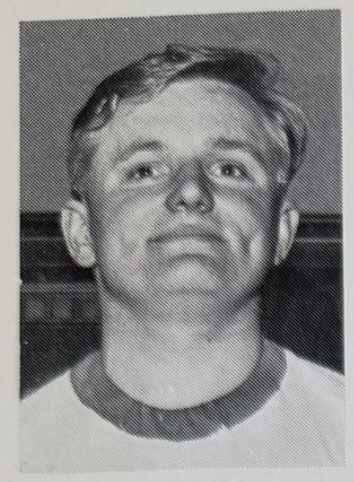
1949	Haag	2 fjervægt	Johan Runge	312,5 kg
		2 sværvægt	Niels Petersen	390 –
1951	Milano	2 fjervægt	Johan Runge	310 –

Europamesterskaber, i 1949, 1951 og 1953 kæmpedes om EM samtidig med VM.

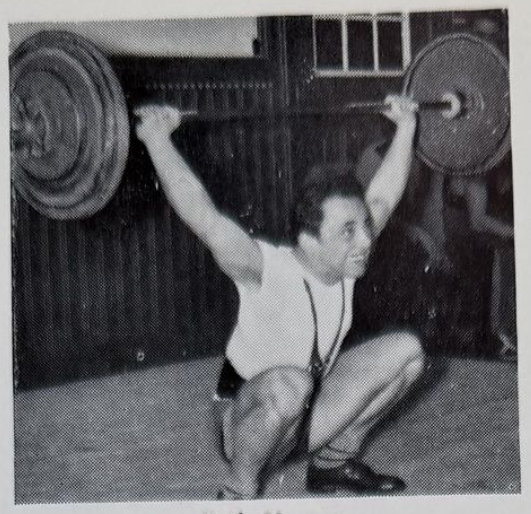
1947	Helsingfors	2 sværvægt	Niels Petersen	377,5 kg
1949	Haag	1 fjervægt	Johan Runge	312,5 –
		1 sværvægt	Niels Petersen	390 –
1951	Milano	1 fjervægt	Johan Runge	310 –
1953	Stockholm	3 mellemsværvægt	Jens J. Mortensen	355 –

Nordiske mesterskaber, første gang i 1941, ikke afholdt 1948, 1949, 1952, 1956, 1960, 1964 og 1968.

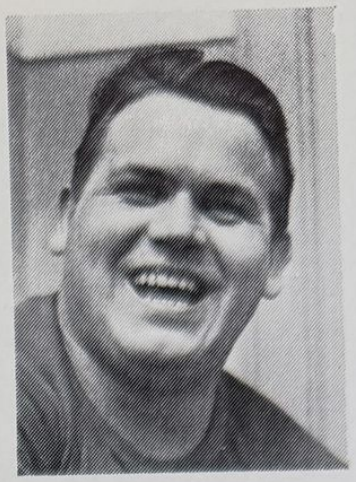
1942	Danmark og Sverige	1 sværvægt	Otto Sørensen	345 kg
1943	samme + Finland	2 mellemvægt	Kaj Sørensen	310 –
		2 letsværvægt	Poul Gervø	332,5 –
		1 sværvægt	Otto Sørensen	352,5 –
1944	samme tre lande	2 bantamvægt	Martin Jørgensen	232,5 -
		1 sværvægt	Otto Sørensen	362,5 –
1945	samme tre lande	1 fjervægt	Johan Runge	280 –
		1 letsværvægt	Niels Petersen	360 –
1946	Oslo (4 lande)	1 letvægt	Johan Runge	310 –
		3 letsværvægt	Erik Rosenkrantz-Theil	312,5 –
		1 sværvægt	Niels Petersen	375 –
1947	København	2 fjervægt	Johan Runge	315 –
		3 letsværvægt	Egon Auerbach	327,5 –
		2 sværvægt	Niels Petersen	377,5 –
1950	Stockholm	2 letvægt	Johan Runge	322,5 –
		3 letsværvægt	Egon Auerbach	312,5 –
		2 sværvægt	Erwin Oesten	345 –
1951	Uleåborg, Finland	1 fjervægt	Johan Runge	302,5 –
		3 letvægt	Jørgen Fryd Petersen	290 –
		3 letsværvægt	Niels Petersen	347,5 –
		3 sværvægt	Egon Auerbach	347,5 –
1953	Larvik	3 letvægt	Jørgen Fryd Petersen	310 –
		3 letsværvægt	Egon Auerbach	335 –
		3 mellemsværvægt	Jens J. Mortensen	350 –
		3 sværvægt	Erwin Oesten	330 –
1954	København	3 mellemvægt	Veinholt Rithamer	297,5 –
		3 letsværvægt	Jens J. Mortensen	337,5 –
		3 sværvægt	Erwin Oesten	320 –
1955	Landskrona	2 fjervægt	Leif Andreasen	252,5 –
1957	Helsingfors	1 letvægt	Johan Runge	332,5 –
1958	Oslo	1 letvægt	Johan Runge	330 –
		3 mellemvægt	Erik Hansen	340 –
		3 sværvægt	Bent Hannibal	375 –

Flemming Andersen

Erik Hansen

Bent Hannibal

Pragerpokalen – til bedste vægtløfter

1929	Alfred Jensen
1930	Rolf Hoel
1931	Alfred Jensen
1932	Otto Petersen
1933	Knud Jensen
1934	Knud Jensen og Otto Petersen
1935	Otto Petersen
1936	Axel Lorentzen og Otto Petersen
1937	Knud Jensen
1938	Otto Sørensen
1939	Otto Sørensen
1940	Otto Sørensen
1941	Kaj Sørensen
1942	Otto Sørensen
1943	Otto Sørensen
1944	Niels Petersen
1945	Otto Sørensen
1946	Niels Petersen
1947	Johan Runge
1948	Niels Petersen
1949	Egon Auerbach
1950	Erwin Oesten
1951	Johan Runge
1952	Johan Runge
1953	Niels Petersen
1954	Jens J. Mortensen
1955	Jens J. Mortensen
1956	Jens J. Mortensen
1957	Johan Runge
1958	Johan Runge
1959	Bent Hannibal
1960	Erik Hansen
1961	Erik Hansen
1962	Johan Runge
1963	Erik Hansen
1964	Erik Hansen
1965	Erik Hansen
1966	Ole Chr. Jensen
1967	Veinholt Rithamer
1968	Per Klindt
1969	Carl E. Christensen
1970	Flemming Andersen

Knud Jensen instruerer

Rekorder

En af vægtløftningens charmerende sider er, at éns præstationer er umiddelbart målelige. Det er klart, at DAN'erne har tegnet sig for mange rekorder – nordiske og danske.

Ved D.V.F.s 10-års fødselsdag i 1955 stod DAN med 17 af 28 seniorrekorder i olympisk trekamp; i dag har vi kun Johan Runges fire fjervægtsrekorder tilbage. Vore øvrige rekordsættere i de senere år har været: Niels Petersen, Jørgen Fryd Petersen, Jens J. Mortensen, Bent Hannibal og Erik Hansen.

AK DAN's klubrekorder for seniores – pr. 1. maj 1970

		kg	dato		
2 arms stem:					
B	Johan Jensen	77,5	20/3	55	
F	Johan Runge	100	5/9	49	DR
L	Johan Runge	107,5	8/2	57	
M	Erik Hansen	120	9/2	64	
Ls	Erik Hansen	116	13/3	63	
Ms	Niels Petersen	117,5	30/5	54	
S	Bent Hannibal	131	5/8	62	
2 arms træk:					
B	Martin Jørgensen	75	7/4	44	
F	Johan Runge	95	23/4	47	DR
L	Jørg. Fryd Petersen	100	14/9	46	
M	Erik Hansen	102,5	9/2	64	
Ls	Niels Petersen	110	5/8	45	
Ms	Niels Petersen	112,5	28/2	54	
S	Niels Petersen	117,5	19/5	46	
2 arms stød:					
B	Martin Jørgensen	95	4/11	45	
F	Johan Runge	125	23/4	47	DR
L	Johan Runge	132,5	8/2	57	
M	Erik Hansen	130	15/3	64	
Ls	Niels Petersen	142,5	5/8	45	
Ms	Jens J. Mortensen	157,5	15/8	57	
S	Niels Petersen	160	10/3	46	
Trekamp 2:					
B	John Henriksen	245	8/3	70	
F	Johan Runge	315	23/4	47	DR
L	Johan Runge	340	8/2	57	
M	Erik Hansen	352,5	9/2	64	
Ls	Niels Petersen	360	5/8	45	
Ms	Jens J. Mortensen	382,5	2/4	56	
S	Bent Hannibal	397,5	21/10	62	

Vægtklasser i vægtløftning

52	kg
56	–
60	–
67,5	–
75	–
82,5	–
90	–
110	–
+110	–

Klubmestre 1970 i klasserne 56–110 kg, knælende fra v.: John Henriksen, Niels Skov og Mogens Henriksen, samt stående fra v.: Flemming Skov, Flemming Andersen, Gert Nystrøm og Ole Chr. Jensen.

DANNERPOKALEN – for god lederindsats

1941 Knud Nielsen
1942 Martin Andersen
1943 Georg Christiansen
1944 Sofus Hansen
1945 Wilh. Hilstrøm
1946 Georg Th. Andersen
1947 Frits Christiansen
1948 A. P. Heinze
1949 Marius Sørensen
1950 N. A. Gurskov
1951 Holger Laursen
1952 Knud Jensen
1953 Martin Jørgensen
1954 Børge Simonsen
1955 Karl Beneken
1956 Chas. Wisbom
1957 Walter Johansen
1958 Egon Møller
1959 Leo Schüstein
1960 Poul Lindegaard
1961 Svend Wexiø
1962 Frits Sørensen
1963 Simon Simonsen
1964 Abraham Kurland
1965 Niels Skov
1966 Karl Eriksen
1967 Erik Rosenkrantz-Theil
1968 Poul P. Larsen
1969 Elo Reimer
1970 Willy Andersen

BRORSON-NIELSEN PRISEN – for god lederindsats

1943 Chas. Wisbom
1944 Knud Nielsen
1945 Holger Laursen
1946 S. M. Jensen
1947 Hjalmar Breck
1948 Martin Andersen
1959 Karl Beneken
1950 Martin Jørgensen
1951 Aage Mortensen
1952 Børge Simonsen
1953 Walter Johansen
1954 Karl Eriksen
1955 Ervin Oesten
1956 Knud Simonsen
1957 Svend Mortensen
1958 Frits Sørensen
1959 Svend Wexiø
1960 Viggo Fogt
1961 Leo Schüstein
1962 Knud Jensen
1963 Orla Hansen
1964 Poul Lindegaard
1965 Jens Jensen
1966 Daniel Schapiro
1967 Jørgen Madsen
1968 Bjarne Ansbøl
1969 Willy Andersen
1970 Vagn Jacobsen

D.V.F.s landsholdturnering om Holger Laursen Pokalen

Vindere i 1. division:

1949/50 : IK 99, DAN nr. 2
1950/51–1957/58: DAN
1958/59 : IK 99, DAN nr. 2
1959/60–1962/63: DAN
1963/64–1968/69: THOR *)
1969/70 : VIKING

*) 1963/64: DAN nr. 4
1964/65: DAN nr. 3
1965/66: DAN nr. 9
1966/67: DAN nr. 6 i 2. division
1967/68: DAN nr. 4 i 2. division
1968/69: DAN nr. 6 i 2. division
1969/70: DAN nr. 7 i 2. division

DAN har således vundet turneringen 12 gange, THOR 6, IK 99 2 og VIKING 1 gang.

Sammendrag af mesterskaber

	Nr. 1	2	3
Olympiske Lege	1	0	5
Verdensmesterskaber	4	5	5
Europamesterskaber	6	8	3
Nordiske mesterskaber ...	14	12	18
Danmarksmesterskaber	233		
Københavnsmesterskaber ..	300		

I alt 558 mesterskaber for seniores, hvortil – foruden de nævnte internationale placeringer – kommer mange 2.- og 3. pl. ved DM og KM, for ikke at tale om det utal af junior-, drenge- og begyndermesterskaber, DAN'erne har vundet. Det er tørre tal; men tænk på alle de spændende og dramatiske kampe, der er gået forud – oplevelser i hverdagen. Og så har vi helt glemt klubmesterskaberne om de flotte sølvpokaler. Et navn skal nævnes her – Niels Skov blev i år klubmester i vægtløftning for 25. gang.

Alle tiders „bedste"

Var de gamle de bedste, eller er det idrætsfolkene i dag? Hvem er den største idrætsmand, DAN har haft?

Spørgsmålene, der er uden større betydning, men ikke sjældent drages frem i spøgefulde eller drillende diskussioner, lader sig ikke besvare.

Som et bidrag til den almindelige debat har vi dog forsøgt at opstille en „rangliste" over DAN'erne.

Grundlaget er en pointsberegning efter følgende skema:

	OL-VM	EM	NM	DM	KM	Lk
Nr. 1	20	15	7	3	1	sejr 2
Nr. 2	15	11	4			uafg. 1
Nr. 3	12	8	2			

Det er selvfølgeligt vanvittigt – forholdet mellem pointene burde nok være et helt andet. Og tænk så på, at de forskellige konkurrencer ikke har været afviklet i samme omfang altid.

Men her er så de 20 bedste – med tak for den tid, vi har kendt hinanden.

1	Harald Christensen ..	171 points
2	Johan Runge	149 –
3	Niels Petersen	132 –
4	S. M. Jensen	126 –
5	Bjarne Ansbøl	76 –
6	Emil Larsen	63 –
7	Otto Sørensen	56 –
8	Gunnar Nielsen	55 –
9	Egon Auerbach	50 –
10	Aage Meier	49 –
	Johnny Nielsen	49 –
12	Ejnar Hansen	47 –
13	Henrik Hansen	41 –
14	Knud Jensen	34 –
15	Arne Gjerlov	30 –
16	Jens J. Mortensen ...	29 –
17	Frits Sørensen	28 –
	Erik Jensen	28 –
	Erwin Oesten	28 –
20	Anders Andersen ...	25 –
	Chas. Frisenfeldt	25 –

PPL

En jubilæums-»tale«

Drengeklubmestre i brydning i klasserne 30–56 kg fra v.: Peter Svane, Kent Larsen, Jørgen Svane, Mich. de Bretteville, Jack de Haas, Søren Axelsson, Jim Johansen, Dannie de Bretteville, Michael Jensen og Jan de Haas.

På bestyrelsens vegne skal jeg straks rette en hjertelig og oprigtig tak til alle, som har bidraget til, at Atletklubben DAN igennem 75 år har kunnet arbejde efter sit formål: at udbrede kendskab til atletsporten som middel til at styrke og udvikle legemet og fremme formålet ved afholdelse af konkurrencer, træning og propaganda.

Samtidig skal jeg udtale håbet om, at der også i fremtiden vil være ledere, som i DAN vil arbejde for vore idrætsgrene: den græsk-romerske brydning og vægtløftningen.

Vi har undertiden været uenige om, hvorledes tingene burde gribes an; men overalt har DAN'ernes optræden været præget af et godt kammeratskab – en følelse af fællesskab, der måske kan føres tilbage til den tid, hvor klubben var meget dominerende, og man – som det så ofte ses i sportsverdenen – gerne så favoritten dukket.

Dette fællesskab har blandt andet givet sig udslag i, at generation efter generation af idrætsmænd har optrådt som lærere for den kommende til umådelig gavn for udviklingen af vore idrætsgrene. Det er en af årsagerne til, at klubben har haft forholdsvis få sportslige bølgedale. Jeg vil derfor udtrykke et ønske om, at den samme trofasthed over for idræt og klub vil være til stede hos de idrætsmænd, som er i forgrunden i dag og nyder godt af det, ældre klubkammerater har lært dem.

Yderligere vil jeg gerne takke K.V.F., K.A.U., D.V.F. og D.A.U. for den støtte, som de yder os i det daglige arbejde.

Måske burde jeg også med et dybt buk takke for det årlige huslejetilskud, som vi siden 1960 har modtaget fra kommunen; men jeg føler ingen større trang til det. Når politikerne udtaler sig om idrætten, har de som regel stor forståelse for dens samfundsmæssige betydning; men skal der gives bevillinger, er det så som så med imødekommenheden.

Senest har man diskuteret, om idræt er kultur. Jeg holder meget af at gå i teater og nyder at gå på maleriudstilling, og det er klart, at vi ikke kan undvære kunsten som kulturformidler. Tænker vi imidlertid på kultur i lidt videre betydning, som det at opdrage mennesker til samarbejde i et ordnet samfund, kommer vi ikke uden om idrætten som en kulturfaktor. Og spørger man mig, hvor man generelt set har de største muligheder for at få ungdommen i tale og præge den – i idrætsklubberne eller i Det kgl. Teater, må jeg med al respekt for kunsttemplet svare: i de førstnævnte.

Derfor fyldes man med vemod, når man tænker på, hvilke forhold Københavns kommune har budt sine idrætsudøvere, og så har vi endda haft den begunstigelse at bo i Idrætshuset.

I dette hæftes historiske afsnit er der redegjort for, hvorledes huslejen bestandig har forarmet klubben, hvis aktivitetsmuligheder derved er blevet væsentlig forringede. I dag kan vi, dels takket være huslejetilskuddet, dels fordi vi formentlig opkræver landets højeste kontingent inden for vore sportsgrene, klare huslejen; men nu er problemet et andet.

Se på de lokaler, der bydes vore unge. Bryderne blev den gang, hvor der ikke var noget der hed tilskud, fortrængt til den snævre brydesal, som gør det umuligt at skabe en tilfredsstillende bredde i afdelingen.

Vægtløftning er som for 50 år siden en kælderidræt.

Omklædnings- og badeforholdene er oldnordiske, vedligeholdelsen dårlig, og intet arbejdstilsyn ville godkende ventilationsforholdene. Men medens græsstråene på Idrætsparken hvert år bliver fotograferet forfra og bagfra, er det årtier siden nogen journalist har interesseret sig for vore forhold.

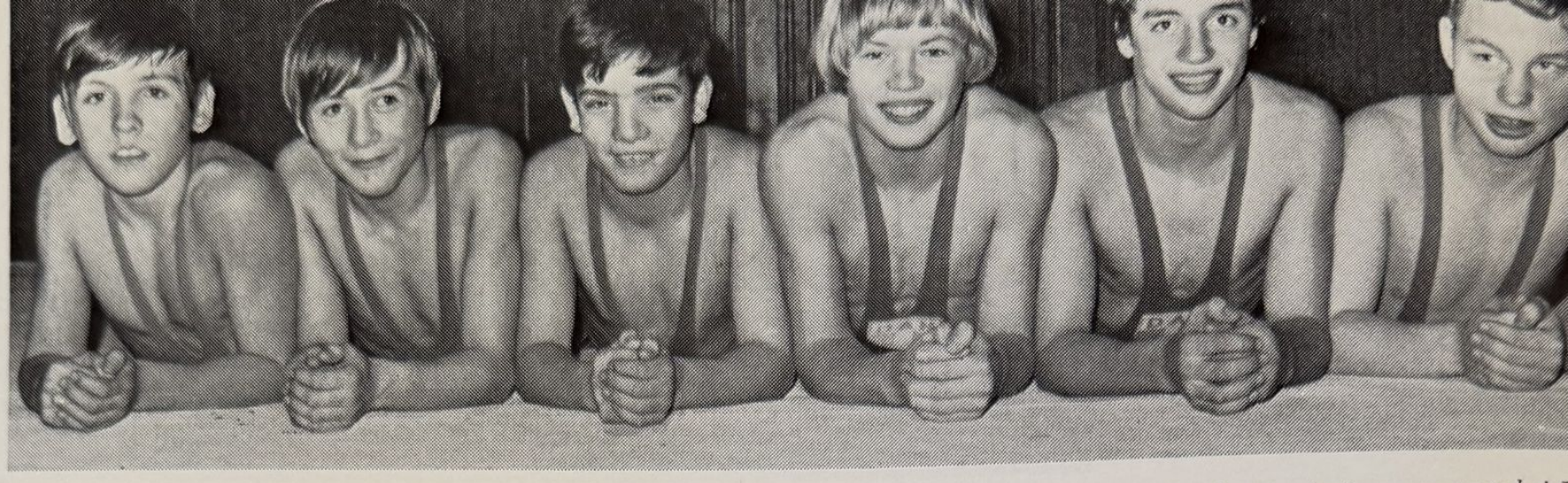
For fuldstændighedens skyld tilføjes, at klubben, som det kan læses andetsteds, ofte har måttet sætte sin økonomi på spil ved afholdelse af propagandastævner i Idrætshusets store sal, fordi storbyen København savnede et lokale, der var egnet til præsentation af vore sportsgrene.

Det kræver stor interesse for idrætten at arbejde under sådanne forhold. Mange andre steder ville det arbejde, fortidens ledere har udført i DAN for længst være blevet belønnet med forhold, der svarer til den tid, vi lever i. Sportsfolk er imidlertid nemme at spise af, fordi de er smittet af idrættens bakterier, der frembringer antistoffer som entusiasme, begejstring, beskedenhed og udholdenhed.

Retfærdigvis skal det nævnes, at vi i det daglige kun møder venlighed og hjælpsomhed fra K.I.s inspektører, kontrollører og direktør, som jeg gerne vil takke for samarbejdet.

Medens dagspressen, som antydet, ikke interesserer sig meget for vore boligforhold, møder vi gennemgående god forståelse hos vore kontakter på de forskellige redaktioner, når vi har noget at byde på. Desværre harmonerer denne indstilling ikke altid med redaktionschefernes målsætning, og en lille pæn foromtale af et stævne bliver jævnlig til én linie under „Søndagens sport". Vi er imidlertid taknemmelige for det arbejde, som vore venner – ikke mindst „sson" – her gør for os, og vi siger tak for det.

For nogle måneder siden drøftede jeg problemet med redaktionssekretæren på et københavnsk dagblad. Hans opfattelse var, at jeg i realiteten bad bladet om en gratis annonce. Isoleret set kunne jeg ikke bestride, at det forholdt sig således; og jeg må indrømme, at jeg var ramt på min blufærdighed. Det er ikke så længe siden, at et andet københavnerblad over en helside bragte overskriften: „Hvorfor

Seks »skrappe« juniores som startede i F ores; fra venstre: Per Hannibal, Johnn Boye Andersen, Kaj Seidelin og René F og René blev mestre!

gider de . . .? – Ingen gider se på dem". Det drejede sig om de „små" sportsgrene, og begge vore var selvfølgelig nævnt. Det er muligt, at artiklen var velment, fordi ledere inden for de pågældende idrætsgrene fik lejlighed til at udtale sig; men overskriften efterlod dog det forstemmende – men for den daglige læser ikke overraskende – indtryk, at det forekom bladet fuldstændig idiotisk, at nogen gad dyrke idræt uden en talrig tilskuerskare.

Det er på mange måder, som om forholdet til publikum er stillet på hovedet. Idrættens betydning skal vel ikke måles efter, hvor mange der har lyst til at se på den. For mig at se, har vi især brug for publikum som objekt for vor propaganda, og til at lægge nogle penge i kassen til gavn for idrætsarbejdet. Det er tillige en kendsgerning, at langt den overvejende del af danske idrætsudøvere dyrker deres sport uden publikum, og erkender man, at idrætten har en samfundsmæssig betydning, så skal hele befolkningen have lejlighed til at dyrke idræt, både de små og de store, de tykke og de tynde, de svage og de stærke samt dem med boldøje og dem uden. Med andre ord D.I.F. skal have alle idrætsgrene på sin spiseseddel, og pressen bør have sin opmærksomhed henledt herpå

Det „gode" stof må kunne betale for en passende all round-dækning, og hvis nogle store overskrifter og stjernereportager blev dæmpet lidt ned, kunne der blive plads til lidt mere omtale af de „små".

I øvrigt synes jeg også, at vore sportsgrene er forfordelt i TV. Tænk blot på den svenske TV-cup for ungdomsbrydere.

Hvis der blev gjort lidt mere propaganda, er det muligt, at vi kunne samle flere tilskuere til stævnerne. Det ville ikke blot give flere penge, det ville også skabe mere stemning i idrætslokalerne og animere deltagerne til bedre præstationer. Og selvfølgelig skal man ikke kimse ad idrættens betydning som underholdningsfaktor.

Det er dog kun inden for nogle få sportsgrene, at klubberne kan regne med overskud på deres idrætsarrangementer, hvorfor de fleste må hente pengene til deres eksistens andre steder. Kontingentet må være passende; men medlemmernes unge alder sætter en grænse for, hvad der kan opkræves. Fester, andespil og lotterier er en anden mulighed; men kan man forlange, og er det hensigtsmæssigt, at lederne bruger tiden på showbusiness, når det er det idrætslige, der er sagen?

I lighed med hvad der er tilfældet for andre sider af kulturlivet, må der skaffes penge til ordentlige lokaler og til uddannelse af instruktører. Og jeg er ganske enig med D.I.F.s formand, når han siger, at det drejer sig om mange penge. Vi mangler ledere, og det skyldes i nogen grad, at forholdene ikke er tiltrækkende nok – i nogle tilfælde bliver hobbyen ligefrem en belastning. Derfor glæder det os, at D.I.F. for alvor har taget spørgsmålet op. Samtidig håber vi, at det må lykkes at få uddannet nogle dygtige instruktører, idet det er en forudsætning for videreudviklingen af vore idrætsgrene, at nye medlemmer føler sig engageret af den undervisning, de får, og at de ældre stadig inspireres.

Atletklubben DAN's fortsatte bestående afhænger af, om lokaleproblemerne kan løses tilfredsstillende, og om der til stadighed kan skaffes kvalificerede instruktører.

Bestyrelsen vil derfor fortsætte sine bestræbelser på at flytte klubben fra Idrætshuset, og vi vil arbejde for, at det ikke må være en økonomisk belastning at deltage i et trænerkursus. Når man tænker på de krav, vi gerne vil stille til trænerne, må et vist honorar også være på sin plads. På dette punkt v loven, selv med interessegrup gen in mente, en skuffelse, re fra at dens regler foreløbig b forøgelse af vor husleje.

Det er vist ikke helt pænt, a på en festdag; men ærlig talt ser på de udfordringer, som l har mødt og klaret i årenes lø man ikke lade være at tænke der kunne være nået under vilkår.

Det skal dog ikke formørke ker på fødselsdagen, hvor vi vil dvæle ved alle de mange beg der får os til at føle både glæd hed over, hvad der er nået. Vi på alt det, der gør, at der sta gen, som vil slås videre for klub – fordi der er sport i det

Poul P.

Overborgmester Urban Hansen stud Ansbøls VM-medalje – hvad med plan for DAN?

Æresmedlemmer

I jubilæumsskriftet ved klubbens 50-årsdag findes en omtale af de indtil da udnævnte æresmedlemmer. Vi ville gerne have bragt denne omtale igen samt have fortalt lidt om de senere udnævnte; men af pladshensyn må vi indskrænke os til kun at nævne navnene på alle vore æresmedlemmer. Årstallet efter navnet angiver det år, den pågældende er blevet udnævnt.

Ludvig Giesel, 1903, formand, død 1927.
Jens Jensen, 1906, bestyrelsesarbejde, død 1947.
Chas. Frederiksen, 1908, bestyrelsesarbejde, donator, død 1930.
Charles Witthøft, 1915, formand, død 1967.
A. C. Meyer, 1920, idrættens talsmand i folketinget, død 1938.
I. P. Andersen, 1920, medstifter, kasserer, død 1945.
H. P. Andersen, 1920, medstifter, død 1943.
Harald Hansen, 1920, medstifter, død 1932.
Julius Jørgensen, 1920, første DM i brydning og vægtløftning, død 1938.
Carl Jensen, 1920, medstifter, død 1937.
Oscar Lind, 1920, medstifter, død 1944.
Wilh. Petersen, 1920, formand, død 1934.
S. M. Jensen, 1920, olympisk-, verdens- og europamester, død 1965.
Harald Christensen, 1920, verdens- og europamester, død 1959.
P. M. Pedersen Rolder, 1920, kasserer og formand, død 1932.
Letherus Aagaard, 1920, medstifter, død 1935.
Holger Laursen, 1920, sekretær og kasserer, død 1966.
Anders Andersen, 1921, 25 år som fremragende bryder, død 1960.
Oscar Mulvad, 1924, 25 år som fremragende bryder og instruktør, død 1948.
Emil Christensen, 1932, 25 år som fremragende bryder og instruktør.
Emil Larsen, 1935, fremragende bryder og instruktør, død 1942.
Fritz Christiansen, 1940, fremtrædende leder, død 1955.
Chr. Jensen, 1940, næstformand, donator, død 1944.
N. Brorson Nielsen, 1943, enestående donator, død 1943.
Aage Meier, 1945, 25 år som fremragende bryder.
Martin Andersen, 1945, bestyrelsesarbejde.
Carl van Hauen, 1945, god medlemsindsats i 50 år, død 1948.
A. P. Heinze, 1945, bestyrelsesarbejde, død 1949.
Knud Nielsen, 1945, kasserer, død 1954.
Charles Wisbom, 1948, bestyrelsesarbejde
Aage Mortensen, 1949, kasserer.
Georg Christiansen, 1951, inkassator, godt klubarbejde, død 1955.
Hjalmar Breck, 1952, forfatter, godt klubarbejde, død 1959.
Georg Th. Andersen, 1952, godt klubarbejde, død 1959.
Knud Jensen, 1953, sekretær, formand, død 1969.
Marius Sørensen, 1955, bestyrelsesarbejde.
Karl Beneken, 1959, bestyrelsesarbejde, død 1969.
Børge Simonsen, 1963, bestyrelsesarbejde.
Walter Johansen, 1965, formand.

Ved jubilæumsfesten 1970 udnævnes:
Willy Andersen
Karl Eriksen
Svend Wexiø Hansen
Poul P. Larsen
Poul Lindegaard
for godt klub- og bestyrelsesarbejde samt
Bjarne Ansbøl
for såvel en stor bryderkarriere som godt instruktør- og klubarbejde.

A/S DANSK FORMULARTRYK · EGRY